

KRONIEK

STICHTING GESLACHT MEES

redactie en administratie
Postbus 505
Rotterdam

nummer 24
juli 1975

Ten geleide

Een wat vreemd aandoend woord, als je over de aanhef even nadenkt. Het doet een beetje denken aan een leiband of het befaamde aan het lijntje houden. Noch het een noch het ander wordt hier bedoeld. Wij zijn er trots op dat wij u weer een kroniek mogen toesturen. Veel verhalen en berichten uit heden en verleden, over thuis en ver weg in de wereld: naar wij hopen een boeiend geheel voor jong en oud.

Dankzij een aantal goede giften kon de kas van onze Stichting weer tegen de uitgave van een nieuw nummer. Door enthousiasme van enkele onvermoeibare schrijvers en speurders in het verleden ontstond een compositie van verhalen.

Het is uw blad: het bevat (be)spiegelingen van alle familieleden, die hun steentje willen bijdragen. Bent u (nog) niet tevreden? Neem dan uw pen ter hand en stort uw schrijvershart uit in uw bijdrage aan het volgende nummer.

Bent u tevreden? Dan niet tevreden bij de pakken neer zitten, maar daaruit inspiratie putten om ook een artikel te vervaardigen. Lang of kort, alles is welkom. Aarzelt u omtrent uw talent als schrijver: geen nood, u bent de enige niet ik voel geheel met u mee, gezien de verbeteringen die onze redactie in mijn "ten geleide" pleegt aan te brengen.

Dus toch een beetje ten geleide, maar dan in de vorm van een stimulerende hulp van de redactie, die deze kroniek tot een harer nieuwe prestaties mag rekenen.

Ten slotte: graag uw aandacht voor de mededelingen in dit nummer over de komende familiedag.

Wij hopen oude en jonge familieleden dan in grote getale te begroeten!

Voor het Bestuur: R.S.H. Mees

Familieberichten

OPMERKING VOORAF: onze organisatie voor het verzamelen van familieberichten is gebrekkig en wij pretenderen dan ook geenszins dat onderstaande berichten volledig zijn. Wij houden ons aanbevolen voor opgaven die wij dan in een volgende kroniek zullen plaatsen.

Geboren:

Inger Mergen, Amsterdam 18 oktober 1974, dochter van Rudolf Adriaan Mees en Christien Francisca Snepvangers, R 12-18.

Philip Marijn, Amsterdam 7 september 1974, zoon van Mr Marten Mees en Willemine M.H.Visser 't Hooft, R 12-17.

Pieter Michiel, Aerdenhout 28 oktober 1974, zoon van Ir Petrus Dorhout Mees en Ellen Sodderland, G 12-11.

Overleden:

Willemina Mees, Hilversum 23 december 1974, geb. 9 maart 1887, R 10-2.

Corinna Mees-Scheltens, den Haag 21 april 1975, geb. 1 augustus 1918, echtgenote van Gregorius Mees, R 11-24.
Wilhelmina Mees-Nieuwenhuijs, Renkum 24 juli 1974, geb. 5 december 1887, weduwe van Francois Mees, R 11-6.

Mr Melchior Jan Meihuizen, Driebergen 6 maart 1975, geb. 1 september 1903, echtgenoot van Elizabeth Christina Mees, G 11-17. Mr Meihuizen was notaris, later juridisch adviseur van binnen- en buitenlandse ondernemingen.

Gehuwd:

Rotterdam 23 juni 1973: Madelaine Mees (geb. 21 jan. 1948, dochter van Mr Ph. A.J. Mees en Madelaine S.L. Everts) en Mr Michiel Willem ter Horst geb. Oosterbeek 26 aug. 1941, wetenschappelijk medewerker juridische faculteit Rijksuniversiteit Leiden, zoon van Mr Jan ter Horst en Kate Anna Arriëns. R 11-18.

Gorssel 31 mei 1974: Philippa Mees, (geb. 21 dec. 1946, dochter van Mr Bernard Mees en Agatha D.E.L. Wytema) en Hendrik Frans de Boer, geb. 8 september 1947, werkzaam bij Metal Box te Durban Natal, zoon van Hendrik Frans de Boer en Hetty Adriana Broedelet. R 11-17.

Nijmegen 20 juni 1974: Johanna Gesiena Louisa Mees (geb. Willemstad Curacao 21 december 1950, dochter van Otto Arnold Mees en Elisabeth Wilffert, R 11-22) en Wilhelmus Maria Plamont, geb. Nijmegen 7 november 1945, zoon van Wilhelmus Maria Plamont en Alida Tokky. W.M. Plamont junior is bouwkundige.

HERHAALD VERZOEK: ALLE FAMILIEBERICHTEN ZIJN WELKOM, TOEZENDING S.V.P. AAN HET SECRETARIAAT STICHTING GESLACHT MEES, p/a R. MEES & ZONEN ASSURANTIËN, POSTBUS 505, ROTTERDAM.

Een felicitatie waard !

Met onze hartelijke gelukwensen vermelden wij dat Emelie Constance Sophia Kolff-Mees op 29 december 1974 de tachtig-jarige leeftijd heeft bereikt,

Arnoldine Johanna Elisabeth Mees-Berg op 5 juli 1974 negentig jaar werd,

Catharina Sara Rombach-Mees deze leeftijd bereikte op 13 oktober 1974, Dorotheë Emilie Maria Mees-Havelaar 90 werd op 22 september 1973, en Anna Hendrina Hannema-Mees 90 werd op 29 februari 1974.

Maria Pluygers-Mees werd 80 op 3 oktober 1973 en Hendrika Alting Mees-van Enter werd 80 op 14 juni 1974.

Dr Constantinus Alting Mees werd 80 op 13 juni 1974 en Maria Johanna Elisabeth Wijsman-Alting Mees werd 80 op 5 september 1974.

Jeannette Petronella Mees-van Aken werd 80 op 10 augustus 1974.

Bernardine Catharina Paul-Mees bereikte op 5 januari 1975 80 jaren, en Elisabeth Ludewé Mees werd op 11 april 1975 90 jaar.

In memoriam Willemina Mees

1887-1974 (R 10 - 2)

Op 23 december 1974 overleed onze "Tante Mien", als laatste van het grote gezin van onze grootouders Pieter Rudolf Mees en Eléonore Françoise Collins. Met haar dood werd voor ons, haar neven en nichten, definitief een periode afgesloten. Een periode waaraan voor ons allen veel jeugdherinneringen verbonden zijn.

Na de — toen bekende — meisjesschool van juffrouw Schaeffer doorlopen te hebben ging zij in de verpleging en was een aantal jaren werkzaam in het Bergweg ziekenhuis te Rotterdam. Voor die tijd was dat nogal progressief.

Grootvader Mees, die zich op tal van gebieden met sociaal werk bezig hield, werkte ook samen met mevrouw Le Cosquino de Bussy, een vriendin van den huize, die ervoor ijverde het beroep van verpleegster op te heffen. (Zij werden beschouwd als een soort werkers.)

Daarna zorgde Tante Mien tot het eind van zijn leven voor haar vader.

Later woonde zij in Blaricum. Daar zij een huurder niet uit haar eigen huis kon krijgen woonde zij in een tuinhuisje, omringd door vogels.

Tante Mien. Zij was eigenlijk de meest "onbekende" van alle Ooms en Tantes Mees. De meest gereserveerde, iemand die zich ook niet "liet kennen". Zij heeft geen gemakkelijk leven gehad. Een leven vol problemen, die zich voornamelijk afspeelden rondom het éne overheersende gevoel: (een gevoel dat zij haar leven lang bleef

behouden) "Wie ben ik — waartoe ben ik nu eigenlijk in staat?" En vooral dit: "Wie geeft er wezenlijk om mij?" Zo lang ik haar gekend heb had zij de stellige overtuiging niet te zijn zoals anderen. Een gevoel van onvrede, versterkt door de obsessie van een grote psychische "onmacht", die zij aldus uitdrukte: "Ik heb altijd gehad . . . een leeg hoofd. Al toen ik heel jong was". Het werd nooit helemaal duidelijk wat zij daarmee wilde zeggen. Wat wél duidelijk werd door de jaren heen waren een uitzonderlijke dapperheid en een zeer eigen geestelijk leven. Zij had haar heel eigen levensbeschouwing, die hoe langer hoe duidelijker zich ging richten op wat ik in 't kort wil aanduiden met een "Oosterse Mystiek". Het Christendom had haar weinig of niets meer te zeggen. Na haar dood bleek uit nagelaten notities hoe véél en hoe goed zij las. Zij had een uitgesproken goed verstand. Zij sprak weinig over wát ze las. Wel noteerde ze die dingen die haar pakten, die haar "in de greep hielden". En dat was meer dan wij, haar neven en nichten, eigenlijk ooit hebben geweten.

Een zekere besluiteloosheid en achterdocht maakten haar dikwijls bij velen niet geliefd, wat haar eenzaamheid (en wat wàs dit een eenzaam mens!) ongetwijfeld nog groter maakte.

Haar laatste levensjaren in een verpleegtehuis in Hilversum waren ondanks alles, niet haar slechtste jaren. Haar "nichtiges" bekommerden zich tijdens deze periode

Willemina Mees in 1925

aanzienlijk meer om de oude tante dan vroeger 't geval was. En men ging ook hoe langer hoe duidelijker haar positieve kanten zien. Haar zin voor humor (een typische "Mezenhumor"!), haar drang naar onafhankelijkheid, haar afkeer van "klachten". Het was één van de weinige

vreugden die men haar kon bezorgen: haar te bezoeken. Naast vele anderen hebben ook alle "nichtjes" dat naar mijn idee met veel liefde en overtuiging gedaan. In haar persoonlijkheid iets herkenkend van de eigen ouders, die stellig ook — ieder op eigen wijze — zoals Annie Salomons het eens uitdrukte: "Zonder enig snobisme het primaat van de geest erkennen en beleefden". Zo ook tante Mien — op háár wijze.

Men kon haar gedurende haar laatste levensweek moeilijk "bereiken". Tijdens deze dagen kwam één van de nichten op het zeer goede idee vóór — en met tante Mien een gedicht op te zeggen, Goethe's "Über allen Gipfeln ist Ruh". Ze hield van Goethe en had heel veel van en over hem gelezen.

Toen ik haar de volgende dag zei: "Wat was het een goed idee, tante, om met u dat mooie gedicht op te zeggen?" was haar antwoord, begeleid met een weemoedige glimlach: "Ach ja. Maar soms is het net of ik liever óver Goethe hoor dan vàn Goethe". Het was overduidelijk dat de laatste zin van het gedicht: "Warte nur, balde ruhest du auch", toch nog moeilijk voor haar te aanvaarden was, hoezeer zij al lange tijd naar de dood verlangde!

Gedurende de allerlaatste nacht, die ik bij haar doorbracht, was zij zeer rusteloos. Er lag bij haar een nog ongeopende brief van één van haar nichtjes. Ik opende de brief en zag dat er véle mooie citaten in stonden, van Rilke, van Morgan, Zij kon het niet meer bevatten. Toch heb ik getracht haar nog iets van Charles Morgan voor te lezen — het kwam zo treffend overeen met de situatie op dát moment: "My dearest, there 's nothing we can say to each other exept in silences. . ." Inderdaad kwam het einde in grote rust en stilte. Ook háár zullen we missen — ieder op eigen wijze.

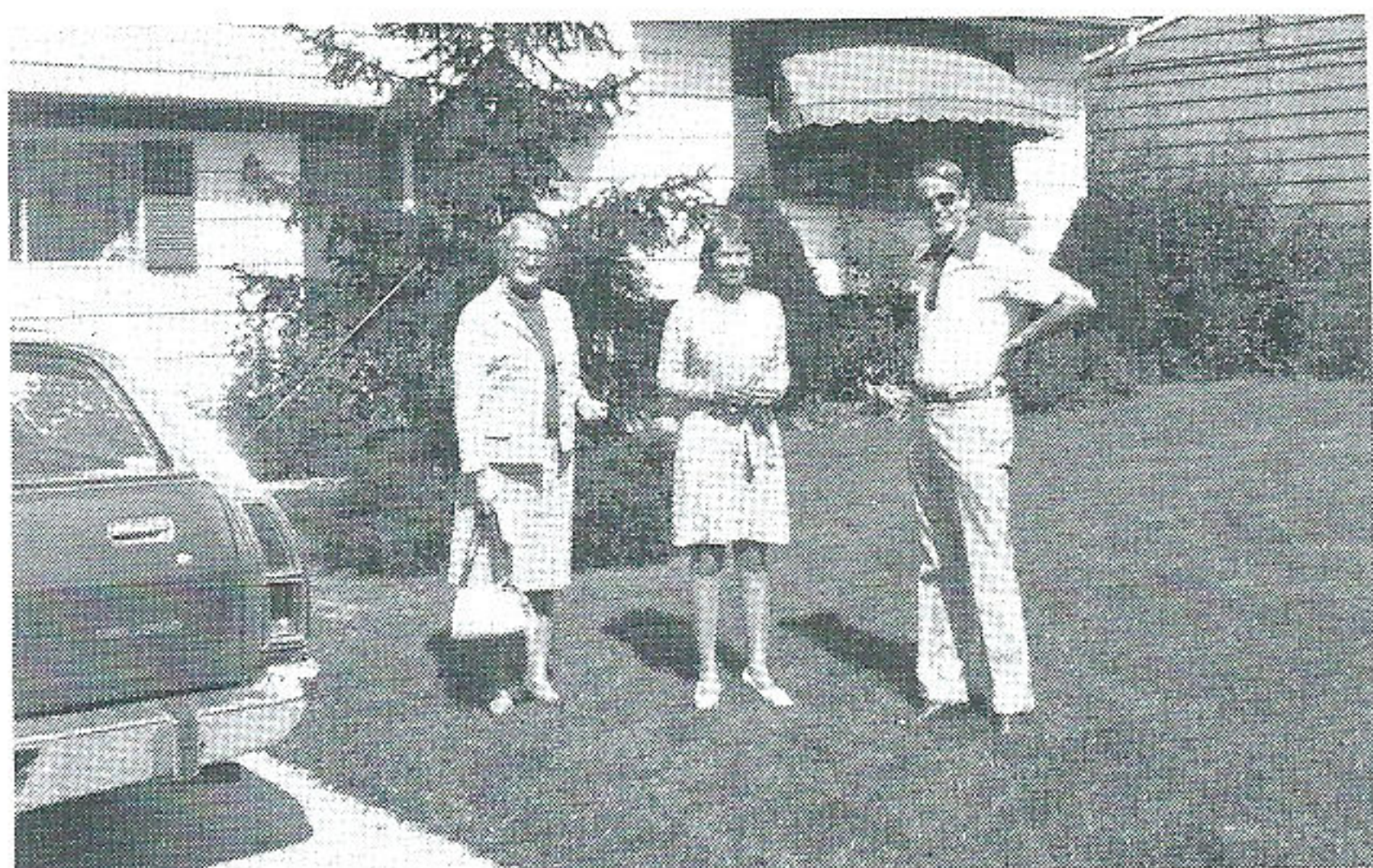
Lieske van Woerden-Havelaar

Naar vier Meezenfamilies in Canada

door Mr. Ph.A.J. Mees

Op 18 september 1974 vlogen Madelaine en ik van Schiphol naar New-York voor een bezoek aan onze zoon Philip, geboren 1933, genealogie pagina R 12-15. Omdat hij bestemd was voor R. Mees & Zoonen liep hij na gymnasium, Nijenrode en militaire dienst, stages op bank- en effectenkantoren in Amsterdam, Rotterdam en in de Provincie. Daarna volgde een drietal stages in New-York en tenslotte deed hij de tweejarige post-graduate cursus aan de Harvard Business School in Cambridge, Massachusetts. Het einddiploma M.B.A. (Master of Business Administration) behaalde hij in 1961. Er volgden acht jaren van hard werken bij R. Mees

& Zoonen welke aloude naam na twee fusies werd veranderd in Bank Mees & Hope. Het verging hun zoals zo veel jonge actieve mensen die het leven en werken in Amerika grondig hebben leren kennen: het werd hun in dit volle en in velerlei opzicht nog zo bekrompen land te benauwd en in 1970 emigreerden ze naar de Verenigde Staten. Daar werkt Philip nu in New-York als vice-president bij de Manufacturers Hanover Trust die tot de grootste banken van het land behoort. Met Helen en hun kinderen Anneke (15), Huibert (13) en Barbara (12) woont hij in de kleine buitenwijk Berkeley Heights, New-Jersey, twee uur van New-York verwijderd.

Madelaine Mees-Everts met Philip en Helen Mees-De Stuers.

Madelaine logeerde ruim drie weken bij hen, maar zo lang in een stille suburb was mij een beetje te veel van het goede. Derhalve toog ik naar Canada voor een paar zakenbezoeken en voor kennismaking, nieuw of hernieuwd, met een viertal Meezenfamilies. Na de inventarisatie die ik in de winter 1973/74 maakte van het levende geslacht, begon allengs de gedachte te rijpen om overzeese Meezen te bezoeken als ik eens in hun buurt zou komen. Het woord "buurt" moet men dan wel aan de ruime kant nemen als men zich op andere continenten bevindt. Ik vloog ruim 10.000 km over de V.S. en Canada.

Montreal was mijn eerste doel. Daar legde ik mijn zakenbezoeken af en daarna logeerde ik een paar dagen bij de familie Maurits Johan Mees, geboren 1930, genealogie R 12-10, Beaconsfield, Quebec. Van New-York naar Montreal is slechts anderhalf uur vliegen en voor mijn transport van New-Jersey na La Guardia Airport maakte ik gebruik van de helioperdienst van Newark N.J. naar de vliegvelden La Guardia en Kennedy. Het duurt maar een kwartier, maar je doet indrukken op die je je leven bijblijven. Het gaat laag over de machtige Hudson en over de baai met het vrijheidsbeeld, en het lijkt of je tussen de skyscrapers van Manhattan door vliegt. Het gaat maar weinig hoger dan de top van het Empire State building.

Mauk haalde me af op het vliegveld van Montreal. Ik herkende hem van een fototje dat zijn oom en tante Walter en Riekje Mees-Ott de Vries mij eens hadden laten zien.

Mauk woont sedert niet lange tijd in Beaconsfield, een voorstad van Montreal, met zijn vrouw Twyla en hun kinderen Mark (15), Marla (12) en Carel (10). Hij heeft een uitstekende positie bij United Dominions Investments, een dochtermaatschappij van de grote Engelse groep United Dominions Trust. Mauk's vennootschap is een financieringsinstituut dat machines, fabrieksinstallaties, transportmaterieel e.d. financiert. Een promotie deed hen naar hier verhuizen; tevoren woonden ze vele jaren in Vancouver met zijn zoveel mildere klimaat.

Mauk's jeugd ging niet over rozen, evenmin als dat van zijn broer Carel en van zijn zusje Elsje (Marie Elisabeth). Hun vader was Jaap (Jacob) Mees, geboren 1905, genealogie R 11-13, jongste van de drie zoons van Walter Mees, geb. 1872, genealogie R 10-12. Jaap kwam helaas om het leven in het concentratiekamp Sachsenhausen en

Mark en Twyla Mees-Froud

Twyla Mees en Marla

Mark Mees Junior

Carel Mees

zijn vrouw, Caroline F.W. Mees-Heeris, was zwak van gezondheid en overleed jong. Diverse families hebben zich in die voor alle gezinnen zo moeilijke oorlogs- en na-oorlogsjaren liefderijk het lot van Mauk, Carel en Elsje aangetrokken en hen opgenomen. Een normale jeugd kon niemand hun echter geven en de schoolopleiding heeft er vanzelf ook onder geleden.

Mauk was in Canada geboren en zo slaagde hij erin, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, met hulp van zijn oom Walter, uit Nederland naar Canada te komen en, zonder enige praktische kennis van engels of frans, in het leger te worden ingelijfd. Na een paar jaar had hij het militaire leven wel bekeken en hij besloot verder zijn weg te zoeken in de burgermaatschappij. Gemakkelijker gezegd dan gedaan. Er volgden harde en zware jaren met allerlei baantjes: van sneeuwuimer en liftboy tot, eindelijk, bankbediende. Dat gaf een beetje houvast. De ruimte ontbreekt om lang erover uit te wijden, maar nu ik op de hoogte ben gekomen van de wijze waarop dit drietal Mauk, Carel en Elsje hun leven hebben gemaakt, is een gevoel van bewondering onzerzijds, die toch in overgrote meerderheid in beschermd familieverband mochten opgroeien, op zijn plaats.

Ik was vijf dagen bij hen over de vloer en zo mocht ik dat Meezengezin van nabij leren kennen. Twyla begroette me reeds aan de voordeur met een dikke zoen en met de kinderen boterde het ook uitstekend. Een gevoel van trots vervulde mij toen Mark junior van school thuis kwam en vertelde dat hij een prachtcijfer voor zijn frans had gekregen. Ik had hem er namelijk mee geholpen. Moeilijk was het heus niet, maar aangezien in de provincie Quebec frans de hoofdtal is, is frans een belangrijk vak op school en engels sprekenden hebben het heel moeilijk ermee, veel moeilijker dan wij. Mauk noemt zich dan ook Mark, dat gaat daar makkelijker. Twyla gaf in hun gezellige huis verrukkelijke dinertjes aan een in de perfectie gedekte tafel. Het waren gezellige dagen waaraan ik met veel plezier terugdenk.

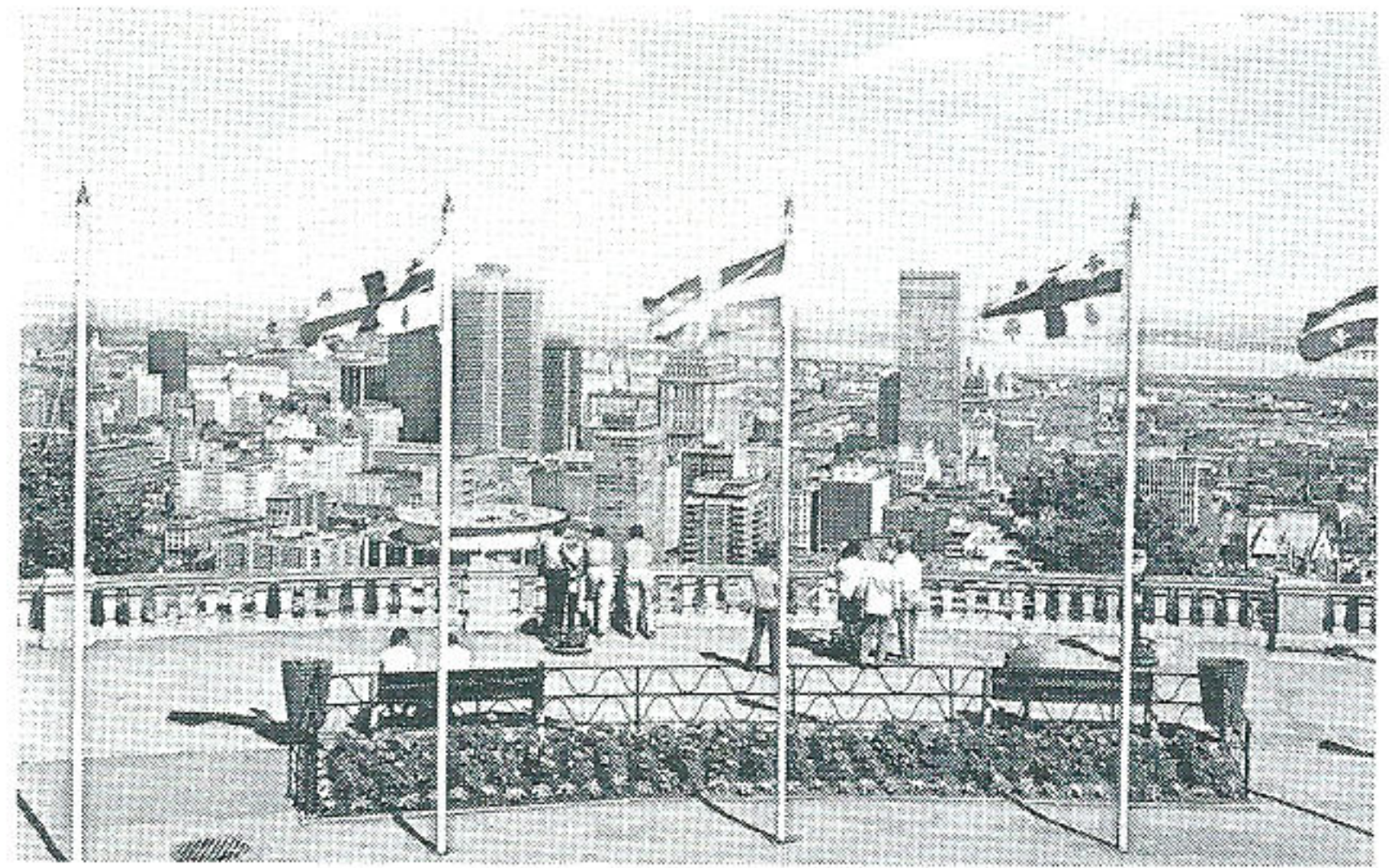
Een ontmoeting

Mauk nam mij eens mee naar een restaurant dicht bij zijn kantoor, genaamd "Le vieux Amsterdam". Hij was er nog nooit geweest en of ik het eens met hem wilde proberen. Het zag er gezellig uit met roodgeblokte kleedjes en dienstertjes tant bien que mal als hollandse meisjes vermomd. Niet overdreven met klompen en dat soort onzin, maar juist aardig en getuigend van goede smaak. Op ons hollandse geluid komt er een hostess-directrice naar ons toe om ons te verwelkomen. Dit geschiedde met een taalgebruik en in een omgangsstijl die je bepaald niet dagelijks tegenkomt bij ons in Holland en die dus terstond opvielen. Ze vertelde hoe ze, nu haar kinderen aan het opgroeien zijn en haar man een drukke advocatenpraktijk heeft, dit werk zo'n prettige afleiding vindt. Ik werd hoe langer hoe nieuwsgieriger en ze zag natuurlijk dat op mijn voorhoofd de vraag geschreven stond "lieve mens, wat ben je knap en charmant, maar wie ter wereld kun je zijn?" als het ware de drieduizend jaar oude vraag die bij Homerus, wanneer een onbekende reiziger doodmoe en stoffig om onderdak voor de nacht vraagt, de gastheer pas stelt zodra de gast eerst door de mooiste slavinnen in het bad gestopt en met spijs en drank opgekikkerd is "wie, waar

zijt gij vandaan? waar hebt gij uw stad en uw ouders?" (vertaling Boutens.) De vertaling van Murray luidt: "who art thou among men and from whence? Where is thy city and where thy parents?"

Lang duurde het niet want onuitgenodigd zei ze dat haar vader ook Hollander is en dat hij vroeger enige bekendheid placht te genieten. We werden nu nóg nieuwsgieriger. Hij heet Jo Spier. Mijn man komt ook uit Holland en heet Polak. Ik heb toen terstond een visitekaartje volgekrabbeld aan de heer Spier met hulde en dank voor zijn briljante kunst waarvan hij ons zo heel veel jaren heeft laten genieten. Hij is nu 73, jonger dan ik had verwacht, en hij woont in de staat New-York.

Een paar dagen na onze terugkomst in Hoenderloo kreeg ik een uitvoerige met de hand geschreven brief van de heer Spier met een indrukwekkende kersttekening voorstellende het wanhoopsbeeld van Zadkine met sneuwlukken rondom en met een rood kerstmannetje aan de voet. Hij bedoelde hiermede mij iets rotterdams te geven, een fijngevoelde attentie en een mooie herinnering aan deze verrassende ontmoeting met mevrouw Polak-Spier in het hartje van Canada.

Uitzicht op Montreal vanaf de Mount Royal met de St. Laurence rivier op de achtergrond.

Over zijn werk schrijft de heer Spier dat hij maar door gaat met tekenen zolang zijn hand nog niet beeft, maar dat, als dat verschijnsel zich begint te manifesteren, de "kritiek" wel plotseling zal ontdekken, dat Spier eindelijk iets gevoeligs in zijn lijn heeft gekregen". Voor deze verrukkelijke opmerking krijgt hij mijn eerste prijs!

Familie **Henk Alting Mees**, Ir Hendrik Willem Alting Mees, geboren 1928, genealogie G 12-3, te **Peterborough, Ontario**, 120 km noordoost van Toronto.

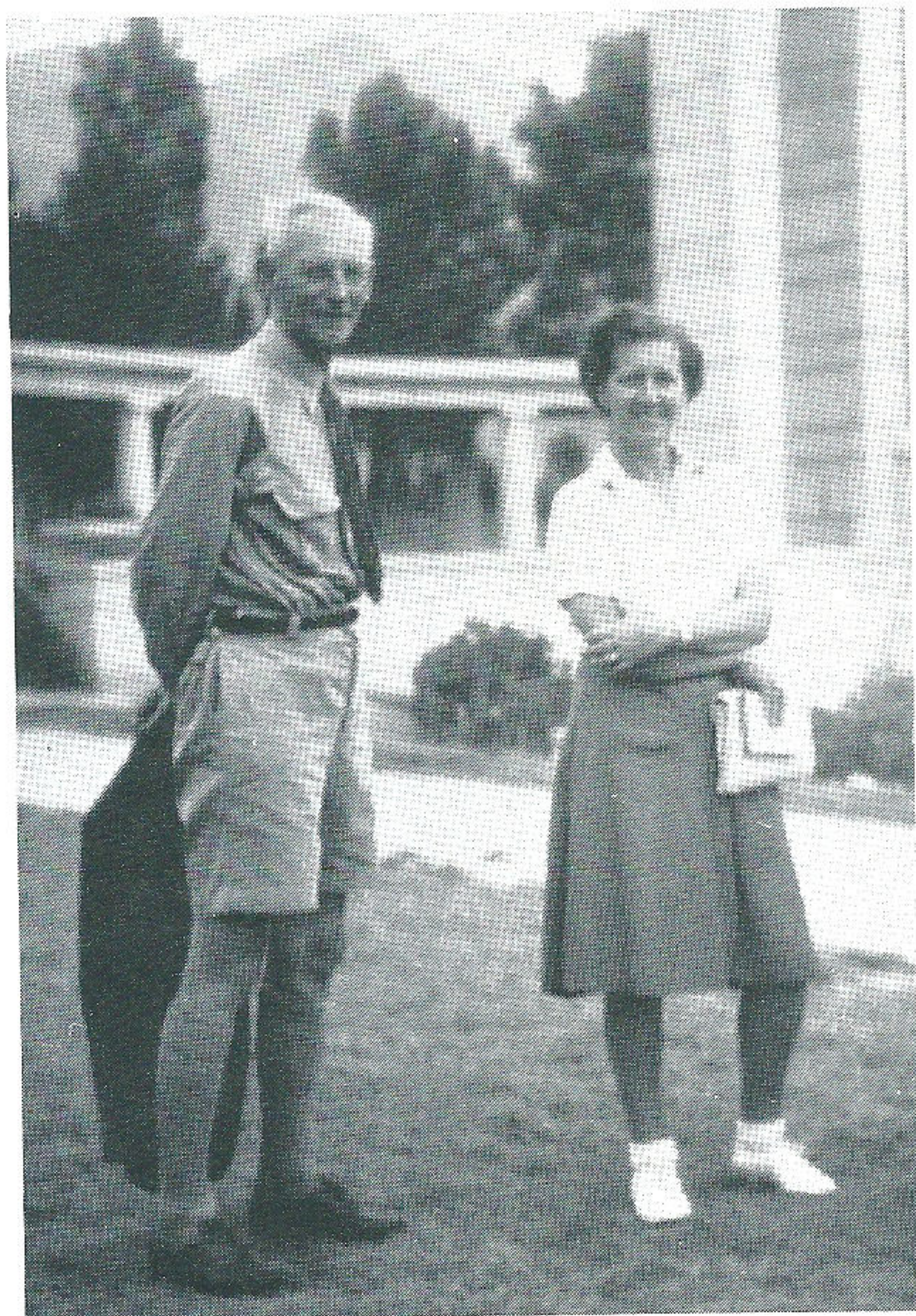
Mauk was zo vriendelijk een dag vrijaf te nemen om mij naar Peterborough te rijden. Het ging over Ottawa, een mooie en welgelegen stad met indrukwekkende regerings- en parlamentsgebouwen. We maakten er samen onze opwachting bij de Nederlandse Ambassadeur, de heer W. Thorn Leeson.

Door een mooi landschap en in prachtig herfstweer kwamen we te ca 5 uur aan en maakten kennis met Henk, met zijn fins-zweedse vrouw Mai-Lis en met hun kinderen Birgitte (16), Michelle (14) en Eric (9), die ons hartelijk verwelkomden.

De enige van deze familie die ik eerder ontmoette, is Henk's moeder, Caroline Alting Mees-Rutgers. Haar echtgenoot, Ir Lodewijk Adriaan Alting Mees (Louis),

overleed te Kaapstad in 1961, hij staat in de genealogie op pagina G 11-5a. Er zijn drie zoons: mijn gastheer Henk, Lodewijk Adriaan (45), en Hemmo Reint (38).

Deze familie Alting Mees heeft eigenlijk nooit echt in Nederland gewoond hoewel vader Louis in Delft studeerde. Hij ging naar Indië waar hij tenslotte de belangrijke post bekleedde van Directeur Waterstaat en Bruggen. Hij had een feilloos vooruitziende blik die hem Japan deed vrezen en die hem nog vóórdat er in Europa van vijandelijkheden sprake was, het signaal gaf "weg wezen".

Ir Lodewijk Adriaan en Caroline Alting Mees-Rutgers, ca 1950

Ir Lodewijk Adriaan Alting Mees met zijn drie zoons Hendrik Willem, Lodewijk Adriaan en Hemmo Reint, 1943

Ze wilden naar Holland terug met een tussenverblijf in Zuid-Afrika. Daar kregen ze een verblijfsvergunning van beperkte duur, maar voordat deze afliep was de oorlog uitgebroken en waren de Duitsers Holland binnen gevallen. Zo bleven ze in Zuid-Afrika, gestrand, en ze bouwden daar een nieuw bestaan op. Louis kwam bij een groot aannemingsbedrijf als ingenieur en de jongens studeerden alle drie in Kaapstad. Henk en Hemmo electrotechniek en Wiek (zo wordt Lodewijk Adriaan genoemd) wiskunde. Henk en Hemmo togen westwaarts en zo woont Henk nu al 18 jaar in Canada waar hij werkt bij Canadian General Electric te Peterborough in de afdeling kerncentrales. Hemmo woont in Californië en werkt bij de grote chemische firma Hughes Laboratories. Wiek bleef in Afrika en is docent aan de H.B.S. van Vredenburg, Kaapprovincie.

Moeder Caroline bleef in Kaapstad wonen; zij is drietalig: nederlands-engels-frans (ze groeide op in Brussel) en ze is een meesteres in het vertalen van engels-frans vice versa. Ze is gezegend met een grote dosis energie en opgewektheid. We ontmoetten elkaar dit jaar voor het eerst, we maakten een lunchafspraak in Den Haag met Walter en Riekje Mees-Ott de Vries ook erbij. Wijlen vader Louis' zuster is de tachtigjarige mevrouw Wijsman-Alting Mees die het gepresteerd heeft in 1916 het kampioenschap van Nederland tennis dames enkelspel op haar naam te brengen.

Ook deze Meezen lieten niets ongedaan om mij zo veel mogelijk te laten zien. Peterborough is een kleine maar snel groeiende stad met schitterende heuvelachtige omgeving met meren en bossen. Ze hebben een lodge aan een groot meer, even noord van Peterborough, op een hoge rotsachtige oever. Het moet een moeilijke bouwerij geweest zijn, maar dank zij Henk's ingenieurstalenten is het houten huis op kunstige wijze op de rotsen terecht gekomen met een verbluffend mooi uitzicht over het wijde water. Het was een glorieuze herfst dag en we hebben geluierd en gebakken in de zon. De drie kinderen waren mee en zo heb ik ook bij deze Meezenfamilie in alle rust van hun gezellige en gulle gastvrijheid kunnen genieten. Maj-Lis had niet voor een prettiger verblijf kunnen zorgen. Henk gaf mij aan de hand van foto-albums een indruk van hun leven in Indië, van zijn vader in diens goede jaren enz. Mai-Lis liet veel foto's zien van haar Finse bloedverwanten en de omgeving waarin zij leven. Zij was op de hoogte van een mede-finse in onze familie: de weduwe van de schilder-graficus Focko Alting Mees, mevrouw Alting Mees-von Haartmann, die in Aix-les-Bains woont.

Voor haar huwelijk was Maj-Lis operatiezuster, speciaal bij hersen- en thorax operaties.

De volgende dag was een zondag en 's middags bracht de hele familie mij naar Toronto omdat de volgende ochtend mijn vliegtuig naar het noorden al vroeg zou vertrekken. Henk had een kamer voor me gereserveerd in het Constellation Hotel vlak bij het vliegveld. Eerst reden we op ons gemak door Toronto met als speciaal doel het spectaculaire moderne stadhuis van de finse architect Viljo Revell.

We aten met ons zessen in het hotel en het dinertje werd besloten met een excursie naar mijn kamer omdat de kinderen wel eens een kamer in zo'n hotel wilden zien.

De familie Alting Mees-Uddström

Bij de lodge aan het meer bij Young Point

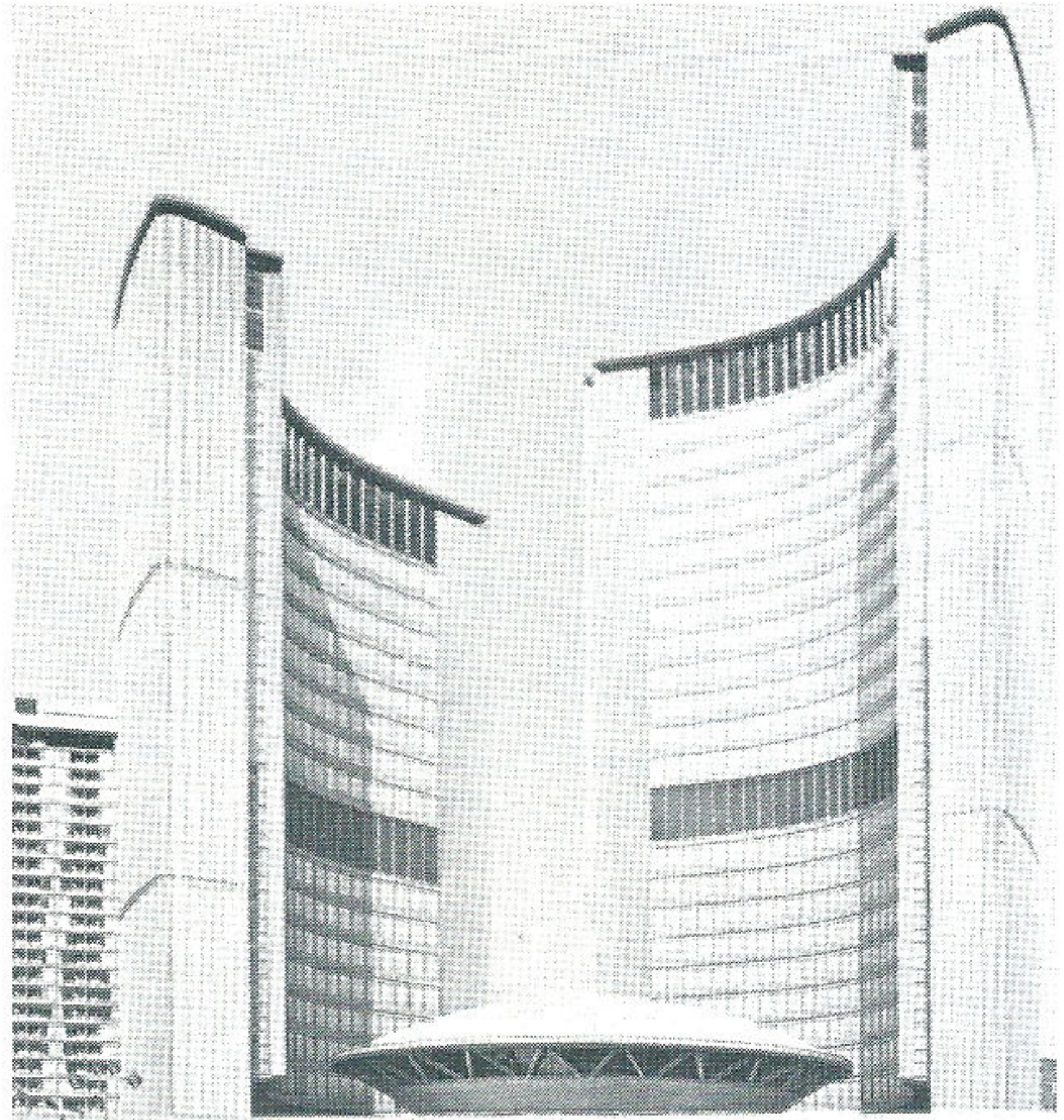
Het uitzicht op het vliegveld met voortdurend landende en opstijgende vliegtuigen bood een boeiend schouwspel. Toen dat dan allemaal geschied was zette het hele troepje Alting Meezen weer koers naar Peterborough. Ze zijn allemaal hoogblond en noord-europees van uiterlijk en de kinderen hebben belangstelling voor hun land en voor de wereld, perfecte omgangsvormen en leuke conversatie. Veel nederlandse families zouden gebaat zijn met een indruk van de manieren van de kinderen in alle vier Meezenfamilie die ik in Canada bezocht.

Het was typisch te ervaren hoe zo'n gemeenschappelijke naam, hoe verwijderd de verwantschap dan ook is, toch een zeker gevoel van binding geeft. Dat moet dan komen van onze duidelijk aanwijsbare gemeenschappelijke stamvader Joris die uit Aken vluchtte.

Ik denk met het grootste genoegen aan deze Peterborough-dagen terug waarbij ik niet wil nalaten mijn blijdschap te uiten dat mijn reis de kennismaking van Mauk en Henk heeft tot stand gebracht. Ze hadden nooit van elkaar gehoord en voor Canadese afstandsbegrippen wonen ze op een steenworp afstands van elkaar. Ze zijn allemaal ongeveer van dezelfde leeftijd, zowel ouders als de tweemaal drie kinderen, en ik hoop dat ze het niet bij dit eerste contact zullen laten.

Hans en Sylvia Kutschera-Mees, Whitehorse, Yukon Territory.

Sylvia is de jongste van de drie kinderen van Maurits

Het stadhuis van Toronto

Johan Mees, die september 1973 op 70-jarige leeftijd te Wassenaar, op bezoek bij zijn broer en schoonzuster Walter en Riekje, plotseling overleed.

Zijn "in memoriam" staat in kroniek 23 en Sylvia staat in de genealogie op haar vader's pagina R 11-11. Haar moeder is Molly van de Stadt en ze heeft twee broers: Peter en Walter, die allen in West Vancouver wonen. In haar familie heet Sylvia "Pleuntje". Sylvia werd geboren op Java in 1937 en ze is getrouwd met de 46-jarige Hans Kutschera, Oostenrijker van geboorte. Ze hebben vier kinderen: Tanya (16), Alexander (14), Hans (13) en Ella (9). Hans gaf al jong blijk van een avontuurlijke geest, zwierf in allerlei landen en continenten, en vestigde zich tenslotte als Volvo-dealer in Whitehorse. Zijn vader was directeur van een coöperatie in Weenen.

Mijn vliegtocht van Toronto naar dit hoge noorden duurde tien uren. Er waren tussenlandingen in Winnipeg, overstappen in Edmonton omdat het grote toestel doorging naar Vancouver, in Grande Prairie en in Fort St John. Bij elke stop werd het voelbaar kouder. Bij de landing in Whitehorse lag alles onder sneeuw en ijs, de winter was ingevallen, 30 september. Vriezen deed het nog niet zo erg, een graad of zes schat ik. Gelukkig had ik in Peterborough een regenjas met wollen voering gekocht omdat ik mijn eigen jas bij Mauk in Beaconsfield had laten hangen!

Het was niet moeilijk onder de vele afhalers Pleuntje te herkennen na 22 jaren: even blond en blozend en

hollands als toen ze als klein schoolmeisje over het strand van Oostvoorne holde.

Whitehorse is de hoofdstad van Yukon Territory, noordelijk van British Columbia en niet ver van de grens van Alaska. Yukon is 15 maal zo groot als Nederland en er wonen 20.000 mensen waarvan 12.000 in Whitehorse. Je ziet veel Indianen- en ook wel Eskimo-typen onder de bevolking. Yukon is geen "province", maar een "territory" wat betekent dat het vanuit Ottawa bestuurd wordt, een soort van generaliteitsland dus.

Sedert mijn bezoek aan de Vancouverse Meezen in 1967 heeft het me altijd geïntrigeerd hoe Pleuntje daar nu eigenlijk zou wonen en leven. 40 graden C. vorst en hoger is daar heel gewoon, de winter duurt er acht maanden en 's middags half drie is het pikdonker. Levend in, en gewend aan onze eigen gematigde luchtstroken ben je dan al gauw geneigd je af te vragen "wie gaat daar nu wonen". Als je nu op de kaart kijkt en ziet dat Whitehorse op de zestigste breedtegraad, dezelfde als Stockholm en Leningrad, ligt, dan wordt het ineens veel gewoner, maar Whitehorse is ongetwijfeld kouder. Men heeft in 1947 minus 52C gemeten met als hoogste 35C plus.

Het ongewone is echter de extreme geïsoleerdheid en de enorme afstanden. Het vliegtuig is de enige communicatie met de wereld die hier dan ook veelbetekenend "outside" genoemd wordt. De Alaska Highway die het Leger in de laatste oorlog in acht maanden bouwde, heeft wel veel verbeterd. Hij is zomer en winter berijdbaar. 's Winters moet je echter wel oppassen. Ik kreeg er al een voorproefje van toen we vast raakten in de sneeuw een mijl of 20 van Whitehorse af. Over dat winterverkeer schrijft Pleuntje: "je moet winteruitrusting bij je hebben voor 't geval je vast raakt en bij heel lage temperaturen op hulp moet wachten. Warme laarzen en jassen (parka's), slaapzakken, schop e.d. Het is heel gevaarlijk in je auto met ramen dicht met de motor de warmte erin te houden, elke winter sterven er mensen aan carbon monoxide vergiftiging".

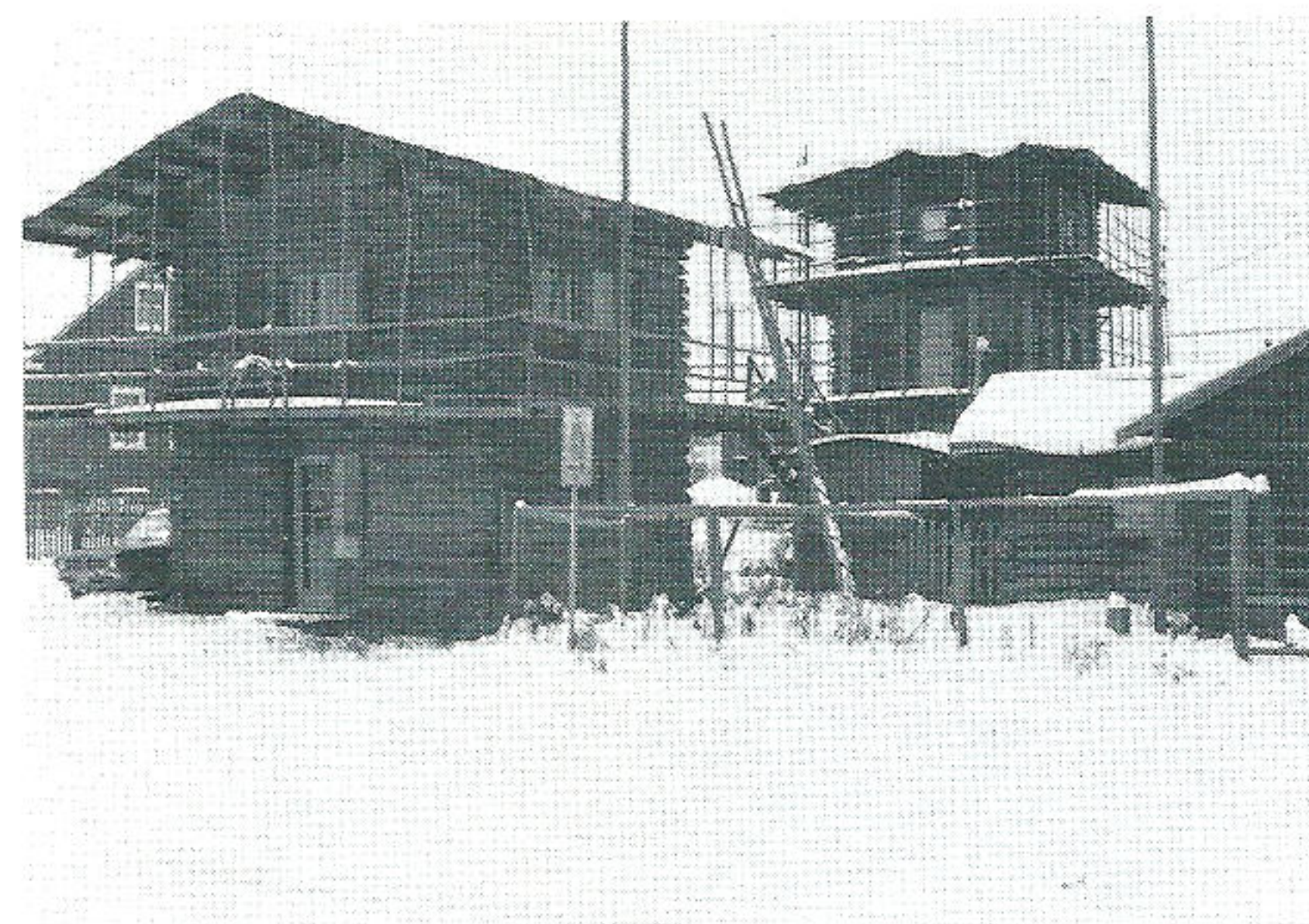
Naar Vancouver is drie en een half uur vliegen over woest en onbewoond gebied. Per auto is het 2800 km en daar doen de Kutschera's vier dagen over. Over de afstanden naar Toronto en Montreal moeten we het dan maar liever eventjes niet hebben.

Rondom Whitehorse zijn de bergen laag, het lijkt er op de omgeving van Olten. Het verschil is echter dat in Zwitserland op elke heuvel huizen en dorpen staan en dat er in Yukon geen enkel teken van leven te zien is. Het is totale verlatenheid die een grootse indruk maakt.

Niet ver van Whitehorse, uit het Lake Bennett, ontspringt de machtige Yukon die na een afstand van bijna vierduizend km uitmondt in de Bering Zee, op de westkust van Alaska. Historisch is Yukon interessant omdat zich 600 km noord van Whitehorse, in Dawson, waar het nog weer veel kouder en donkerder is, in 1898 een van de merkwaardigste episoden van de recente geschiedenis heeft afgespeeld: de goldrush van Klondike. Het toen uit de grond gestampte houten stadje Dawson bestaat nog als toeristenplaats, maar er wonen nu nog maar 300 mensen. Tijdens de top van de goldrush woonden er veertigduizend. Het is een fantastisch gebeuren geweest en in Whitehorse waar al die mensen

De Yukon

De log "skyscraper" van Whitehorse

Het houten kerkje van Bishop Stringer in Whitehorse

19e eeuwse raderboten als museumstukken

langs moesten, is er nog veel uit die tijd te zien om de herinnering aan die voorbije periode wakker te houden: raderboten op het droge als museumstukken, logcabins, locomotieven uit die tijd enz. Ook een houten kerkje dat genoemd is naar bishop Isäac O.Stringer, die de geschiedenis is ingegaan als "the bishop who ate his boots" omdat hij, verdwaald in de ijzige wildernis, zijn laarzen heeft afgekookt en opgegeten om in leven te blijven.

Er is veel geschreven over Klondike, bijv. door Laura Berton, die 1907 als kleuterleidster naar Dawson ging, er een paar jaar later trouwde met de hoogst begaafde avonturier Frank Berton en er nog 25 jaar met hem is blijven wonen. Haar boek heet "I married the Klondike". Haar zoon is de in Canada zeer bekende journalist, publicist en radio-televisiespreker Pierre Berton die het standaardwerk "Klondike" schreef. Ik vermeld deze titels voor het geval iemand eens iets naders mocht willen lezen over de goldrush en over de onwaarschijnlijke toestanden waarin 75 jaar geleden tienduizenden avonturiers, armoedeontvluchters, verschopten, eenzamen, sloebers, intellectuelen en wereldverzakkers, door het goud gelokt, hebben geleefd en geleden. Eén heeft bekendheid behouden omdat hij als tijdverdrijf de Encyclopaedia Britannica artikel na artikel, deel na deel, las en er was een ander, die in wat voor toestanden ook, zes delen van Gibbon's "The Decline and Fall of the Roman Empire" meezeulde.

Aan de geestelijken die het opbrachten in zo'n buurt te gaan werken past wel een eerbiedig saluut.

Sylvia vond het ellendig, dat nu juist uitgerekend op de dag van mijn komst de winter was ingevallen. Het was grauw, de temperatuur zakte voortdurend, er stond een ijzige wind en het mistte. Het was natuurlijk wel een beetje jammer want het najaar kan ook daar zo mooi zijn. Anderzijds heb ik het helemaal niet betreurd omdat deze koude en sneeuw en ijs een veel betere indruk gaven van de grimmige klimatologische omstandigheden waaronder Pleuntje acht maanden van het jaar moet leven, dan een mooie herfst die ik tenslotte in Hoenderloo ook kan krijgen. En gelukkig bleef het niet zo grauw want naarmate het kouder werd klaarde het op en ik zag ook een heldere bleekblauwe hemel.

Northern Car Market, de Volvo en Mazda vertegenwoordiging van Hans Kutschera

Main Street, Whitehorse

Door het slechte weer was er geen sprake van een extra reis naar Dawson. Daartegenover liet Sylvia mij alles van de naaste omgeving zo goed mogelijk zien, sneeuw en ijs ten spijt.

Zo reed ze mij naar de interessante experimentele school waar Tanya intern woont, 70 km van Whitehorse, in het kleine plaatsje Carcross dat nog vrijwel geheel uit houten cabins bestaat. Er is nog een café dat nog exact eender is gebleven als in 1900. Carcross ligt aan een meer waar de Kutschera's hun boot hebben. Carcross betekent caribou crossing omdat het op de route lag van de onmetelijke cariboukudden op hun trek naar en van de toendragebieden.

Er wordt in deze streken nog veel op caribou en moose gejaagd, ook door Amerikanen, die soms helemaal uit Oklahoma of Texas komen om een week-end in deze koude te jagen. Ik zag zo'n stelletje in mijn hotel van de jacht terugkeren met enorme lumberjackets, ijsmutsen en geweien, een indrukwekkende vertoning van jeugdige en sportieve kracht. Alleen jammer van die mooie dieren!

Nog even over goud gesproken: er zijn nog heel wat mensen en firma's met geregistreerde goudclaims die ook nog wel geëxploiteerd worden. Zo ontmoette ik een handelaar die me een plastic zak liet zien vol met een

bruin grofkorrelig spul: het was goud dat hij in betaling had ontvangen voor een leverantie.

De gastvrijheid van Hans en Sylvia kende alweer geen grenzen. Ze nodigden vrienden uit waardoor ik kennis maakte met een verscheidenheid van mensen in deze uithoek van Canada. Zo bijvoorbeeld de schilder Harrison, die tekenles geeft op scholen en die eigen werk exposeert in Vancouver en elders. De gesprekken gaven blijk van grote belangstelling in kunst en muziek. De Kutschera's hebben een prachtcollectie gramfoonplaten en ik liet me fijn verwennen met Figaro, Zauberflöte enz. Als het gesprek soms ging over een schilder of beeldhouwer zag Pleuntje kans om weg te glippen en even later terug te komen met een boek over die man. Waar ze het zo gauw vandaan haalde mag Joost weten! Ze doet trouwens nog heel iets anders: een paar jaar geleden werd ze eens getroffen door de schoonheid van Poolse wandkleden en toen ze in Oostenrijk waren reden ze naar Polen om er wat meer van te weten te komen. Ze legden de hand op een mooie partij die ze aan haar vrienden verkoopt. Ze heeft er veel succes mee omdat in die koude wereld de mensen graag iets moois aan de wand zien dat warm en behaaglijk aandoet. Er waren inderdaad prachtige kleden bij.

Zo ontmoette ik ook een echtpaar waarvan de Zweedse vrouw een winkel heeft van "Indian craft", Indiaans leerwerk: schoenen, pantoffels, handschoenen, wanten e.d. Ook liet Sylvia me kennis maken met een Hollander oorspronkelijk uit Amsterdam, die hier al vele jaren in een mooi huis woont en een bloeiende firma heeft als "landscaper", welk beroep wij "tuinaanleg en onderhoud" zouden noemen. Hij kan maar vier maanden in het jaar werken, maar dan is het ook heel druk. In die korte zomers maken de mensen graag werk van hun tuinen en ze hebben er wat voor over. Na het seizoen gaat hij dan met vrouw en dochttertje (schoolwerk mee!) in hun tot in de perfectie ingerichte kampeerauto zijn warmteheil zoeken in Florida of Mexico.

Pleuntje had al zien aankomen, dat er van een tocht naar Dawson niets terecht zou komen en ze kende mijn belangstelling voor Dawson en voor de goldrush periode. Ze had nu een aantal geluidsfilms met projector, scherm en alles geleend bij de uitstekend voorziene gemeentebibliotheek. Het waren films over gouddelven, over beelden van Dawson en foto's uit de Klondiketijd en over het leven van en onder Eskimo's. Het werd een prachtige avond. Ik wist schandelijk weinig van Eskimo's af en daarom kocht ik een adembenemend boekje van de jonge missionarissen de Cocola en King. Het heet "ayorama", dat is het eskimowoord voor fatalistische overgave aan de wilde krachten der natuur: "niets aan te doen".

Vier dagen is natuurlijk veel te kort, dan begint men in zo'n vreemde wereld eigenlijk pas een beetje te wennen, maar je kunt nu eenmaal niet alles hebben. Inmiddels hadden mist en wind plaats gemaakt voor blauwe lucht en windstilte. Het deed denken aan een mooie wintersportdag al ligt Whitehorse op slechts 700 m hoogte.

Het was prachtig en Hans en Sylvia brachten me met een omweg naar het vliegveld. Het water van de Yukon was door de plotseling ingevallen koude veel warmer dan de lucht en de dichte stralendwitte dampen boven de rivier leverden een indrukwekkende aanblik.

Hans, Sylvia, Alexander, Hans en Ella Kutschera-Mees

Welkomsgroet van Whitehorse

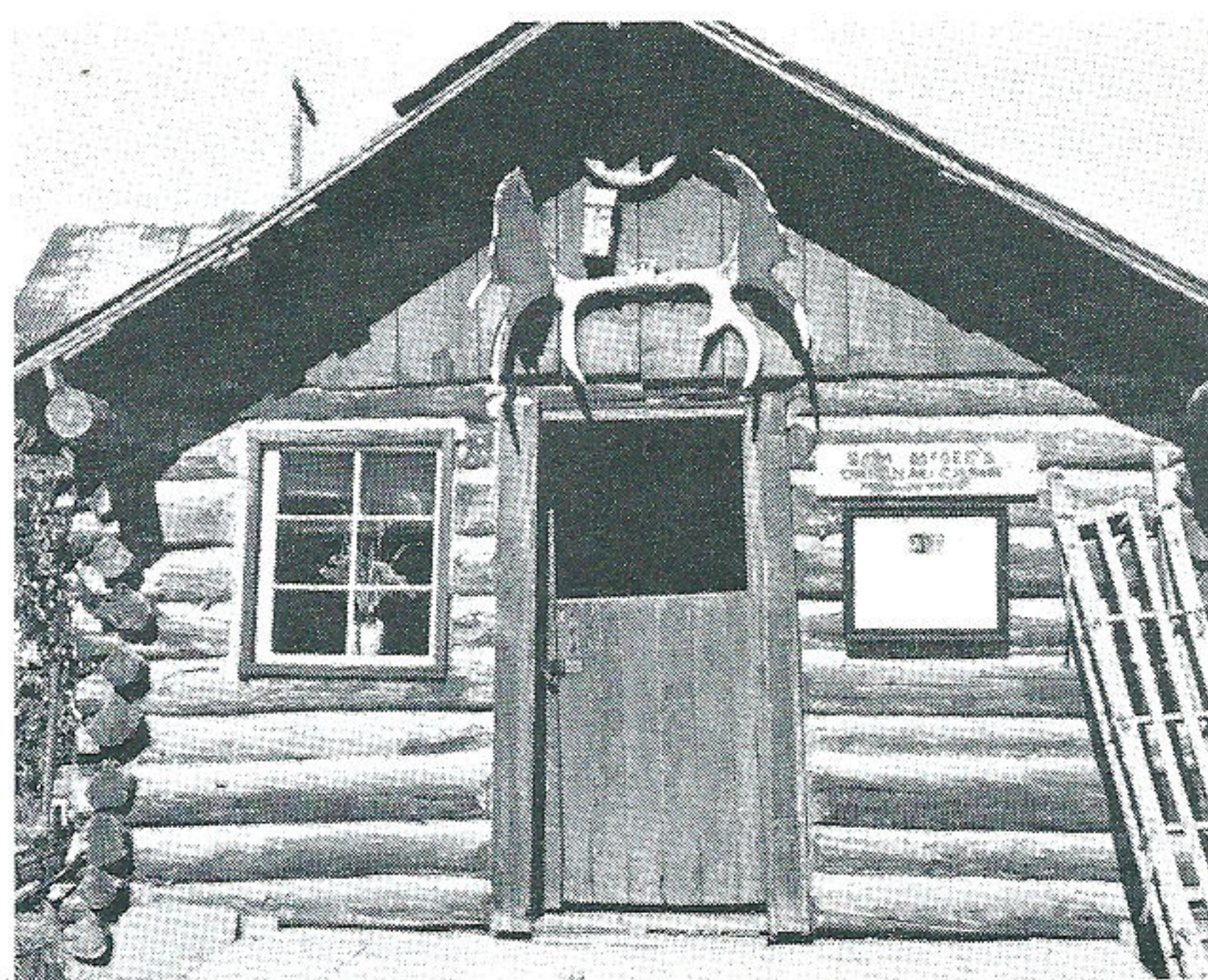
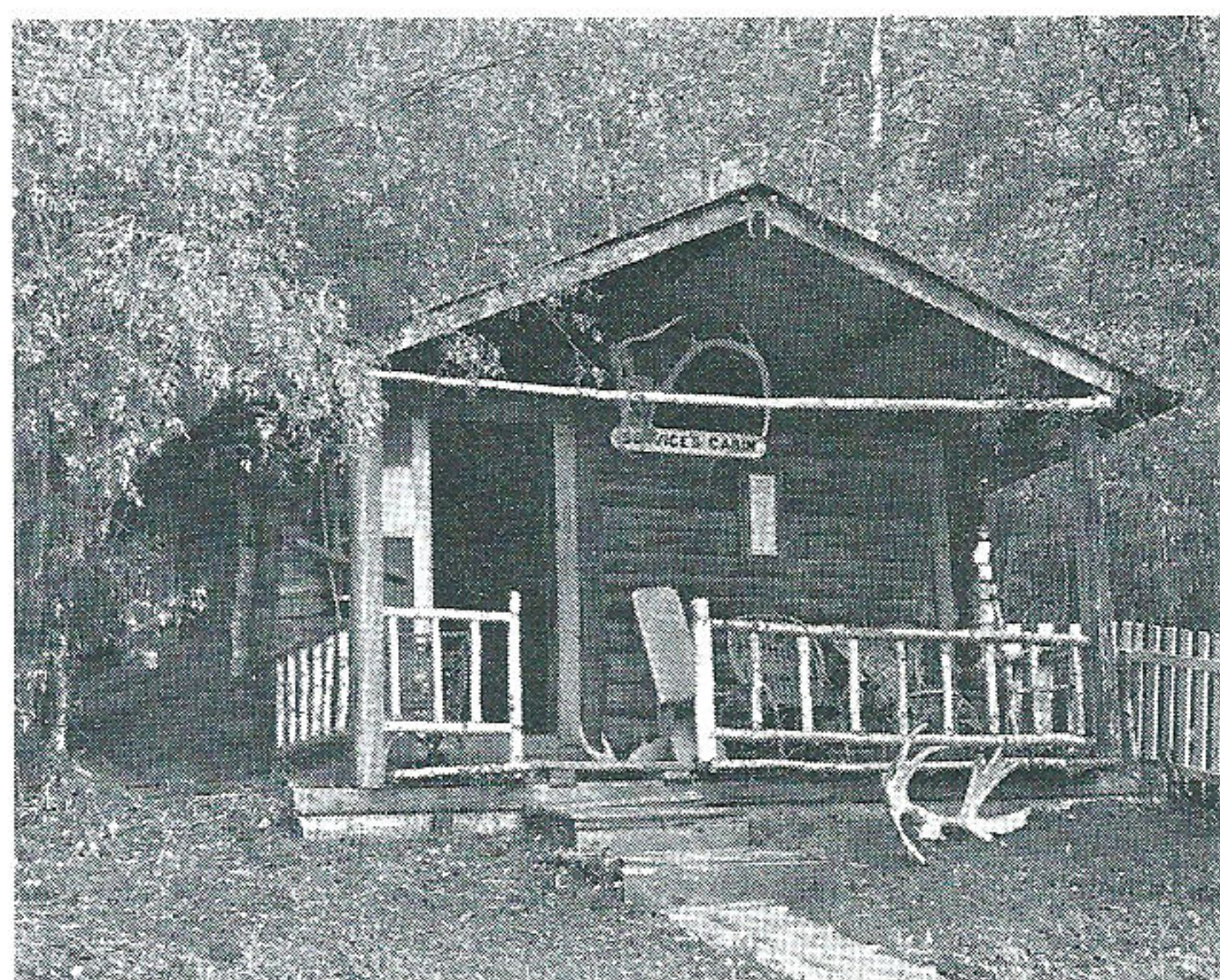
Toen kwam al gauw het moment dat de deuren naar het platform open gingen en ik Hans' dikke trui die hij me geleend had, weer moest inleveren. En met het beklimmen van de trap van de Boeing 737 eindigden de onvergetelijke dagen die ik mocht doorbrengen onder leiding van Hans Kutschera en ons dappere veelzijdige nichtje Pleuntje/Sylvia.

Robert Service, 1874 - 1958, leeft voort als de dichter van de Yukon. In 1898 was hij 24 jaar en hij schreef balladen die nog steeds gelezen worden en populair zijn. "The cremation of Sam McGee" en "The shooting of Dan McGrew" behoren tot de beroemdste.

Hij heeft ook in Dawson gewoond en men zegt dat niemand er zo goed in geslaagd is de sfeer van de Klondike samenleving tot uitdrukking te brengen als hij. Het zijn lange gedichten, zo ook "The Spell of the Yukon". Uit het laatste volgen hier twee coupletten om een indruk te geven:

The winter! the brightness that blinds you,
The white land locked tight as a drum,
The cold fear that follows and finds you,
The silence that bludgeons you dumb.
The snows that are older than history,
The woods where the weird shadows slant;
The stillness, the moonlight, the mystery,
I've bade them good-by, but I can't.

There's gold, and it's haunting and haunting;
It's luring me on as of old;
Yet it isn't the gold that I'm wanting
So much as just finding the gold.
It's the great, big, broad land 'way up yonder,
It's the forests where silence has lease;
It's the beauty that thrills me with wonder,
It's the stillness that fills me with peace.

Foto's

1

Robert Service's cabin waarin hij woonde in Dawson

2

De cabin of Sam Mc Gee, zorgvuldig in stand gehouden voor de toeristen die 's zomers in grote aantallen de verlaten goudzoekersstad bezoeken.

Het trof wel bijzonder, dat de mij best passende vliegroute om terug te komen in New-Jersey, over **Vancouver** ging. In één dag ging niet wegens het tijdsverschil van drie uren. Daarom moest ik overnachten in Vancouver en **Molly**, Pleuntjes moeder, zorgde voor een kamer in een hotel vlakbij waar zij en haar zoons wonen. Canadian Pacific Air bracht mij in 3½ uur over de Rocky Mountains naar Vancouver, van 26C minus naar 26C plus, welk verschil mij prompt een verkoudheid bezorgde.

Ik kon zodoende een middag en een hele avond in hun midden doorbrengen. Ze waren er allemaal behalve Walter die helaas dienst had voor de sleepvaartdienst waar hij werkt. We kwamen samen ten huize van **Peter en Mienieke Mees-van Hoogstraten**. Molly en haar twee zoons wonen dicht bij elkaar, hoog op de oever van West Vancouver met heerlijk uitzicht over de baai.

Molly's kleinkinderen waren er ook: Marten en Adine van Peter en Anton en Monique van Walter. Ze beginnen al aardig uit de kluiten te wassen vergeleken met zeven jaar geleden. Mienieke's gastvrouw talenten waren onverbeterbaar, ze had gezorgd voor "Kentucky fried" (chicken), een begrip op dat continent, voor wijn, kortom, al moesten we helaas vader Mauk missen, het werd een allergezelligste avond.

Er kwamen fotoalbums tevoorschijn van hun vakanties op het water en in bergen van Brits Columbia, we praatten honderduit en het deed goed te mogen constateren, dat het Molly naar omstandigheden goed is blijven gaan en dat de jongens het met hun gezinnen ook goed maken.

Over Walter's werkkring schreef ik hierboven al. Peter is als architect werkzaam bij de Gemeente. Wij zouden dat Stadsstimmerhuis of Plaatselijke Werken noemen.

Maar nu nog even een woordje over Mienieke en Katie.

Mienieke kreeg een aantal jaren geleden de smaak te pakken van weven als liefhebberij-tijdverdrijf. Alras bleken verrassend veel van haar kennissen belangstelling te hebben en zo kwam ze er toe les te gaan geven. Er is nu een craft school genaamd "Handcraft House", een belangrijk centrum van activiteit op textielgebied. Nog geen acht jaar geleden begon het als een klein winkeltje in een optrekje.

Twee jaar geleden werd een geheel particuliere textiel-school opgezet met een tweejarige cursus. Er doceren ook kunstenaars om smaak aan te kweken voor "good design" en er wordt les gegeven aan professionals en amateurs. Mienieke geeft een twaalfweekse serie van vijf lessen per week in weven, spinnen, verven enz.

Daarnaast geeft ze een dag in de week weefles op een school in Squamish, 81 mijl van Vancouver verwijderd. Daarvoor is nog veel extra studie vereist want als ze iets willen weten van weefkunst in Peru vóór de Inca's moet Mienieke het thuis zien uit te vinden en ze moet het dan ook nog kunnen navertellen ook!

Katie, Walter's vrouw, mag er ook zijn. Toen ze achttien was volgde ze een cursus van een jaar in "sign painting", dat is het ontwerpen en vervaardigen van uithang- en andere borden. In haar kelder thuis heeft ze een volledige werkplaats, het is geheel haar eigen business. Haar signs kom je in West Vancouver overal tegen, het meest opvallend bij het openbaar vervoer. U moogt het

geloven of niet, de buitenbeschildering van alle stadsbussen van West Vancouver is van Katie Mees.

Verder doet ze aan potten bakken en aan houtsnijwerk naar Indiaanse en andere motieven.

Zo hebben deze nichtjes een druk en boeiend bestaan naast de dagelijkse zorg voor hun gezinnen.

De volgende ochtend kwamen Molly en Peter me al vroeg afhalen om me naar het vliegveld te brengen dat tamelijk ver van de door blauwe baaien omspoelde stad verwijderd is. Mijn tocht langs vier Canadese Meezen-families was ten einde.

In acht uren tijds bracht United Airlines mij van kust tot kust, d.w.z. tot Newark, N.J., slechts een half uur rijden van Philip. Madelaine en Philip's hele troepje stonden me op te wachten. De vijf dagen die ons restten brachten we door in familiekring. Ik ging nog een dag naar New-York

om Philip's kantoor te zien en om nog eens down town de straten te zien waar ik vroeger zo thuis was bij de banken en effectenhuizen. Ook wandelde ik naar Battery Place, de zuidpunt van Manhattan waar de miljoenen landverhuizers aan wal kwamen om in anderhalve eeuw deze machtige natie te bouwen.

De Verenigde Staten en Canada zijn indrukwekkende landen waar nog volop gelegenheid is zelfstandig carrière te maken en een bestaan op te bouwen en waar een man geen jalouzie of afgunst verwekt als het hem goed gaat. De beste kansen liggen in de Westelijke Staten en in Canada. Jong ondernemersinitiatief wordt aangemoedigd, gewaardeerd en gesteund.

Aan jonge en pittige Meezen geef ik de raad: onderzoek alle dingen en indien je gezegend bent met gezondheid, energie en een beetje durf, vergeet dan niet ook westwaarts te kijken.

Onze stamvader wordt nog steeds gelezen !

Graag wil ik vertellen hoe verrast ik was, toen een buurvrouw, lid van de Gereformeerde Gemeente (de strengste in de leer van de 5 Gereformeerde kerkgenootschappen in ons land) mij vertelde, dat ze genoot van een boek, afkomstig van haar vader, n.l. negen predicatiën door Gregorius Mees, en nu van mij wilde weten of dat familie van mij was. Ik kon haar vertellen dat deze Ds. Gregorius Mees de stamvader van de Rotterdamse Mezen is en dus een voorvader van mij.

Nu, zij vond "De Gouden Keten der Saligheyt" prachtig en stond er op mij het boek te schenken.

Het was duidelijk stukgelezen en opnieuw ingebonden en het eindigt op blz. 494 en het eind ontbreekt helaas. Op het titelblad staat dat het is uitgegeven te Utrecht door J.J. Albers in 1881 volgens de oorspronkelijke uitgave van 1685. Er staat ook nog bij dat deze Predicatiën

Schriftmatig Verklaart

Geloofendtig Uytgebreydt en

Zielkundig zijn Toegepast.

Kort geleden bracht mijn buurvrouw me haar Reformatisch dagblad en daarin stond dat er enkelen binnen de Gereformeerde Gemeente een uitstekende bibliotheek met de meest zeldzame werken uit de tijd van de Nadere Reformatie hebben opgebouwd, o.a. Prof. Dr. S. van der Linde die een uiterst kostbare collectie heeft vergaard,

zo ook Drs. K. Exalto, Hervormd predikant in Hasselt, die naar schatting 10.000 16de en 17de eeuwse werken bezit. Nu heeft deze Drs. Escalto een boek geschreven "Beleefd geloof" (8 schetsen van Ger. Theologen uit de 17de eeuw, Uitgave Ton Bolland - Amsterdam) en beschrijft daarin 8 "oud vaders", en behandelt achtereenvolgens de predikanten Rudolphus Petri met zijn "Scherm en Schilt der kinderen Gods", Jacobus Hollebekus met zijn "Geestelijke Krijghsman", Sixtus Brunsvelt met "Leevendige Christus", Adrianus Bruynvis met "Heyl des Heeren", Cornelis van Niel met "Welriekende Balsum", Gregorius Mees met "Gouden keten der Saligheyt", Florentius Costerus met "Geestelijke Mensch" en Johannes Vollenhove met "Heerlijkheit der Rechtvaardigen".

Tot slot hoorde ik kortgeleden nog van mijn buurvrouw dat in haar kerkelijk blaadje vermeld stond dat het boek van Ds. Gregorius Mees aangeboden werd door de antiquariaat boekhandel Lindenberg in Kratingen, Rotterdam. Toen ik echter de zaak opbelde, hoorde ik dat het boek reeds was verkocht.

M. van der Hoeven-Mees

Herinneringen aan de Geelmolen bij Vaassen

In de juli-maand van het na-oorlogse jaar 1919, toen reizen naar het buitenland om allerlei redenen door onze ouders minder gewenst geoordeeld werd, heb ik tezamen met een tweetal oud-mede-gymnasiasten een kampeer-vakantie op de Veluwe ondernomen. Voor ons nacht-verblijf diende daar toen een simpele, kegelvormige linnen tent, waarin wij, zij het met moeite in verband met onze lichaamslengten, onderdak konden vinden op wat stroo.

Het uitgestrekte landgoed de Geelmolen ten Westen van het dorp Vaassen trok ons bijzonder aan en de toenmalige eigenaars, de econoom Mr. A.R.P. Mees en zijn vrouw, mevrouw P.C. Mees-de Kuijper*) hebben ons op verzoek aanstonds toegelaten op hun terrein. De per fiets meegebrachte tent mocht dadelijk worden opgeslagen in het westelijke deel van het bij de Geelmolen behorende uitgestrekte bosbezit op een plekje aan de toen nog volstrekt zuivere snel lopende beek.

Tijdens ons verblijf liet het weer vaak te wensen over: ik heb tenminste een herinnering aan onweersbuien, maar voornamelijk aan zeer zware regenval. Intussen: de heer en mevrouw Mees bleken voor ons vriendelijk, maar ook zorgzaam als gastheer en gastvrouw. Want toen de aanhoudende regen ons tijdelijk verblijf bepaald hinderlijk begon te maken, stonden zij erop, dat wij ons domicilie zouden verleggen naar een ongebruikt nabijgelegen tuinhuis. Welke attentie, zoals duidelijk is, bij ons drieën bijzonder in de smaak viel.

Meermalen zijn wij destijds ook op het huis zelf uitgenodigd geweest en ter herinnering daaraan reproduceer ik hierbij een tweetal foto's, in juli 1919 daar gemaakt. De foto no.1 stelt het gezin Mees voor in de ingang van zijn woning; de twee kinderen zitten achter elkaar tussen beide ouders. De foto no.2 legt getuigenis af van ons bezoek; deze is ter zijde van het huis gemaakt: er werd juist buiten thee gedronken. Achter de tafel zit Mr. Mees tussen zijn drie gasten (waarvan ikzelf de middelste was). Ik herinner mij nog, dat het zoontje, vóór de tafel gezeten op een voetenbankje "Ru" genoemd werd.

Bijlsma, destijds nog fungerende als archivaris der gemeente Rotterdam, die wij daar vele uren hebben meegemaakt, meestentijds met veel geduld poserende voor de portretschilder Aecke Sjöstrand, een Zweed, die met zijn min of meer kolossale vrouw toen in de nieuwe buurt "De Koekoek" te Vaassen gevestigd was. Het werd een uitstekend gelijkend portret en Sjöstrand die zich slechts in gebrekkig Duits kon uiten, heeft ook van elk van ons uit eigen beweging een vlotte schets gemaakt. Vergis ik mij niet, dan was eerder de gehele familie Mees reeds door hem geportretteerd.**)

Dit alles is nu lang geleden voorgevallen. Van de drie kamperende gasten ben ik met 75 jaren als enige thans nog in leven. Nòch Mr. Mees, nòch degene, die op de 2e foto aan zijn linkerhand aan tafel zat, Jac. P. Horst uit

Gezicht op het woonhuis van de Geelmolen onder Vaassen, met in de ingang de familie A.R.P. Mees, Zomer 1919.

De familie Mees terzijde van haar huis met de drie op de Geelmolen kamperende gasten.

Castricum, zou destijds enig vermoeden kunnen hebben, dat beiden eens door de moordende kogels van de overweldigers respectievelijk in Nederland en in Nederlandsch-Indië getroffen zouden worden: de eerste hunner te Apeldoorn op 4 juli 1944 en de tweede in zijn functie van assistent-Resident bij de brandende olievelden van Tjepoe op Java, door de verbolgen Japanners, nogwel in het bijzijn van vrouw en zoon, in maart twee jaren eerder.....

Alkmaar, augustus 1974.

Dr J. Belonje.

*) "Nederland's Patriciaat" XXXVII, 1951, bldz. 180. Hierop kan aangevuld worden, dat Mevrouw Mees-de Kuijper op 31 mei 1965 overleden is; zij werd te Vaassen begraven.

**) Mr. Bijlsma was gehuwd met Mevrouw Nelly Alting Mees; vgl. Ned. Patriciaat XXXVII t.a.p. bldz. 148. Op de 2e foto komt nog voor staande achter de tafel de als iur. cand. overleden Nico C. Edel uit Alkmaar.

Jan Rudolf Mees, Journaal van zijn reis naar Canada en de Verenigde Staten 1843/1844

Deze Jan Rudolf staat in de genealogie op pag. R 9-4. Hij leefde van 1819 tot 1863 en was getrouwd met Johanna Dunlop.

Er waren tien kinderen, vier zoons en zes dochters.

Het journaal is ter beschikking gesteld door mevrouw C.E.P. Rueb-Van der Pot, een kleindochter van Jan Rudolf. Het journaal telt 147 met een fijn en buitengewoon regelmatig handschrift dicht-beschreven bladzijden.

De firma Mees & Moens en Jacob Mees

De reis van de toen 24-jarige Jan Rudolf diende ongetwijfeld ter voorbereiding van zijn firmantschap in de door zijn vader gestichte belangrijke handelsmakelaars- en reedersfirma Mees, Boer & Moens, later Mees & Moens geheten.

Deze vader-oprichter was Jacob Mees, 1790-1854, genealogie pag. R 8-3 en 3a. Hij had elf kinderen: vier (twee zoons en twee dochters) van Anna van Baalen die slechts 25 jaar oud werd, en zeven (één zoon en zes dochters) van Hendrika Adriana Kolff.

Jacob was in Rotterdam een vooraanstaand man. Polvliet schrijft in zijn genealogie over hem het volgende:

"Jacob Mees was koopman te Rotterdam, chef en oprichter der firma Mees, Boer & Moens, later Mees & Moens. Hij was lid der Staten van Zuid-Holland en van den Gemeenteraad, vice-president van de Kamer van Koophandel, commissaris der Nederlandsche Handelsmaatschappij, president van de Spaarbank, van de afdeling Rotterdam van de vereniging Nederlandsch Mettray en van de Bouwvereniging "Westzijde van Rotterdam", regent van het oude-vrouwenhuis, en ridder in de Orde van De Nederlandsche Leeuw".

De nakomelingen van Jacob Mees

Jacob's zoons uit zijn eerste huwelijk, Govert Jacob, R 9-3, gehuwd met Johanna Francina Hudig, en onze reiziger Jan Rudolf, R 9-4, werden beiden firmanten in Mees & Moens. Van Govert Jacob zijn acht Mees-nakomelingen in leven.

De zoon uit Jacob Mees' huwelijk met Hendrika Adriana Kolff, Gualtherus Hendrik, R 9-5, heeft blijkbaar met Mees & Moens niet te maken gehad. Deze was getrouwd met Emelie Sophie Constance Dalen. Van hun zoons Abraham Cornelis, R 10-11, en Walter, R 10-12, zijn talrijke Mees-afstammelingen in leven.

Van onze reiziger Jan Rudolf zijn geen mannelijke Mees-nakomelingen over. Van zijn vier zoons stierf één reeds kort na de geboorte en twee bleven kinderloos. Zijn zoon Adrianus Rudolfus, die in Glasgow koopman en vice-consul der Nederlanden was, had een in 1898 geboren begaafde en veelbelovende zoon Jan Rudolf. Deze was engelsman en diende bij de Royal Air Force. Vlak na de wapenstilstand van 11 november 1918 kwam hij helaas bij een vliegtuigbotsing om het leven. Dat was op 17 november 1918.

Jan Rudolf's oudste dochter, Hendrika, trouwde met Gerrit van der Pot, zij zijn de ouders van Mevrouw Rueb-van der Pot, hierboven vermeld.

De andere vier dochter bleven ongehuwd. Drie van hen woonden samen in Arnhem. Zij bereikten leeftijden van 78 tot 82. Mijn schoonouders hebben hen gekend en de dames werden dan wel eens genoemd "de Meesjes van de Bouriciusstraat".

Mees-Mees

Jan Rudolf's jongste (volle)zuster, Clasina Catharina Mees, was de eerste vrouw van Rudolf Mees R.A.zn, 1815-1899, genealogie R 9-8. Ze werd slechts 26 jaar. Jan Rudolf en Rudolf werden dus zwagers, maar zo heel erg dichtbij-in-de-familie was dat nu ook weer niet, want ze hadden dezelfde over-grootouders. Dat waren Rudolfus Mees en Sara van Lelyveld R 6-1, bij wie trouwens alle leden van de Rotterdamse tak samen-komen.

Nogmaals Mees & Moens

Genoemde Rudolf Mees R.A.zn, firmant van R. Mees & Zoonen, heeft in 1891 een "verhaal" geschreven waarin hij schrijft over de firmanten die hij in 1830, toen hij op zijn vijftiende jaar op kantoor kwam, aantrof en over de lotgevallen van de belangrijkste Rotterdamse handelsfirma's die hij in zijn lange leven meemaakte. Over Mees & Moens schrijft hij het volgende:

"**Mees Boer en Moens.** Een aanzienlijk handelshuis dat zaken op Engeland en Noord-Amerika deed. Boer, die enigen tijd in Amerika had doorgebracht, stond zeer den handel op Amerika voor; Moens, van origine engelsman, daarentegen den handel op Engeland, vooral in kaas en lijnzaad. J. Mees, mijn schoonvader door mijn eerste huwelijk, werd echter bepaald de primus van het huis beschouwd. Hij was zeer gezien in den handel, vice-president van de Kamer van Koophandel en lid van den Gemeenteraad. Boer is het eerst van de associé's overleden; zijn zoon was ook op het kantoor maar verkoos tot de studie over te gaan, is toen in Utrecht gaan studeren waar hij later burgemeester werd. Na den dood van Boer hebben de twee overige associé's de zaken voortgezet onder de naam J. Mees & W. Moens. Zo is het gebleven tot 1847. Middelerwijl was ook Moens overleden. In 1847 is J. Mees uit de zaak gegaan en is die overgegaan aan zijn twee oudste zonen Govert en Jan en den oudsten zoon van Moens, Adriaan Moens, onder de naam Mees & Moens. Govert en Jan Mees zijn beiden jong gestorven. (Jan is onze journaalschrijver, Ph.M.) Toen bleef alleen Adriaan Moens over, die zich later associeerde met zijn broeder Chr. Moens. Er bleef intussen geld in de zaak van de twee weduwen, à deposito nl. met het vooruitzicht dat van beiden later een zoon in de zaak zou komen. Met een zoon van de weduwe Govert Jacob is dat niet het geval geweest; wel met den oudsten zoon van de weduwe J.R. Mees-

Dunlop, echter maar voor korten tijd daar hij wegens zwakke gezondheid verplicht is geweest al spoedig uit de zaak te gaan. Intussen is Adriaan Moens ook betrekkelijk jong gestorven. Chr. Moens, de enig overgebleven associé, heeft zich toen geassocieerd met F. Ebeling; de firma bleef echter Mees & Moens. Op dit ogenblik is er in't geheel geen geld van de familie Mees meer in de zaak". (Dit werd geschreven in 1891, Ph.M.)

Enkele grepen uit Jan Rudolf's journaal

Uitgeleide gedaan door 30 goede vrienden vertrekt hij op 25 maart 1843 naar Londen. Hij schrijft natuurlijk in 19e eeuwse plechtige stijl en dat gaat dan zo: "ik moet hier nog opmerken, dat het uitgeleide van een dertigtal goede vrienden aan de boot bij het vertrek, bij mij eene aangename herinnering naliet", 24 jaar!

Kennelijk was hij al meer in Londen geweest want tijd voor sight-seeing had hij niet, ten eerste kende hij de meeste "merkwaardigheden" (= bezienswaardigheden) al en ten tweede bracht hij bezoeken: "met veel genoegen ontmoette ik weder mijne oude Londensche vrienden en bekenden".

Per trein naar Liverpool en hier krijgen we een voorproefje van de ongelofelijk minutieuze wijze waarop Jan Rudolf schrijft: alle afstanden (distanciën) en tijdsverlopen worden haarfijn genoteerd. Hij zat in een trein van 20 koetsen inclusief de mailkoets. Hij zit in die trein met twee leuke meisjes en een broer die kennelijk chaperonneerde, maar veel gezelligheid had hij niet aan dat gezelschapje. Luister maar: "de koetsen waren in elk opzicht zeer gemakkelijk en mijne medepassagiers niet minder, daar zij een groot gedeelte van den weg slapende doorbrachten. Een bal van den vorigen avond was daarvan schuld en jammer was het, daar 2/3 er wel naar uitzag om eene togt per spoorweg te kunnen veraangename. No 3 was een broeder van de jonge dames en niet minder slaperig." Jan Rudolf is er blijkbaar niet in geslaagd de meisjes over hun katerigheid heen te helpen. Na een verblijf van een paar dagen in Liverpool gaat hij aan boord van de *Britannia*, een passagiersschip van 1200 ton en 440 paardekrachten. Er konden ca 70 passagiers mee. Zodra de post aan boord was, wel honderd zakken met brieven en nieuwspapieren, en de tender terugvoer, "plaatste captain Hewitt zich met den loads op de raderkast, de officers namen hunne plaatsen in, en op het commando go-ahead werd de machine in beweging gebracht en statig stoomde de *Britannia* onder eene Z.O.koelte en te midden van eene menigte zeilschepen, naar buiten." Het verhaal van de zeereis is een beetje droog met precies de windrichtingen en -krachten, de afgelegde afstanden, het hijsen en strijken van de zeilen, maar toch allemaal wel heel interessant. Het merkwaardigste vind ik eigenlijk, dat ze in twaalf dagen in Halifax waren en op de terugreis die van Boston ging, kwam het alleen door pech met zijn bagage in Liverpool, dat hij het net niet in 14 dagen van Boston via Liverpool naar Rotterdam haalde. Tussen twee haakjes: die terugreis heeft hij tot zijn spijt een beetje holderdebolder moeten boeken omdat hij in Philadelphia een brief vond met het bericht dat "C. en R." op 10 juni (1844) gingen trouwen. Dat waren dan zijn hierboven genoemde zusje Clasina Catharina en Rudolf Mees R.A.zn.

Er waren maar zeven dames onder de passagiers die zich

practisch niet vertoonden wegens zeeziekte. Er was een tante bij met twee nichtjes die in Amerika non wilden worden "wat onder hunne omstandigheden misschien geen onwijs plan was". Bij een andere dame was het een kleinigheidje anders: "eene derzelven kon door bijzondere omstandigheden volstrekt niet verschijnen." Deze aanstaande moeder werd dus de hele reis in haar hut verstopt gehouden!

In Halifax wordt doorgevaren naar Boston, aankomst 18 april. Per trein en stoomboot via New-York, Philadelphia, Baltimore en Washington naar het tabaksgebied van Virginia. De studie van de tabakscultuur- en handel moet wel het hoofddoel van de reis geweest zijn, want als hij zijn grote rondreis om de zuid, via New-Orleans, St Louis en weder oostwaarts voltooid heeft, komt hij daar weer terug om verder alles wat hij ziet en leest te noteren.

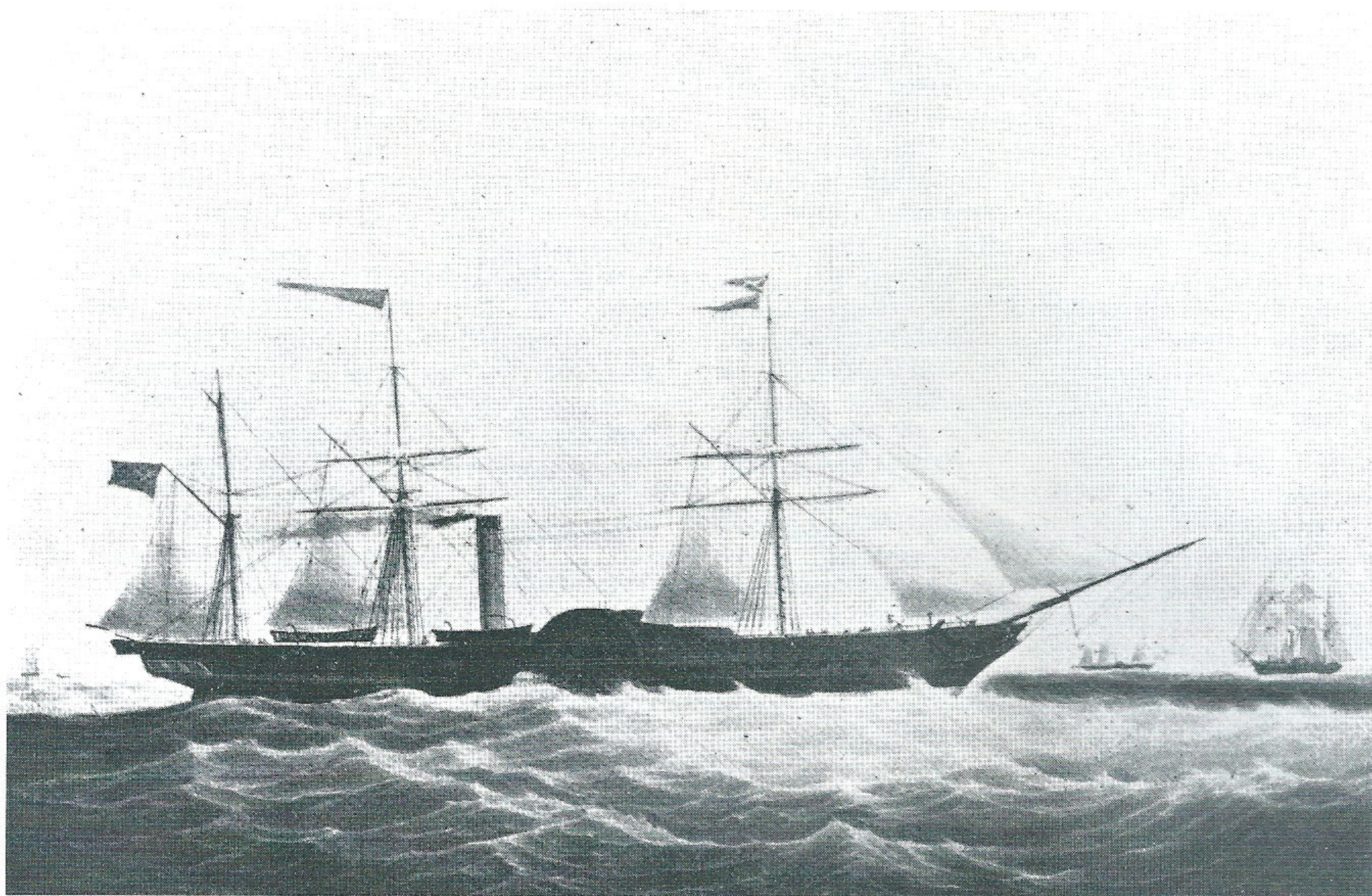
Deze zakelijke belangstelling is buitengewoon groot, maar het sympathieke in het hele verhaal is, dat Jan Rudolf blijk geeft van een zeer grote sociale interesse. Zo schrijft hij herhaaldelijk over het probleem van de slavernij, dat toen reeds een grote partijstrijd had doen ontbranden die de gehele samenleving beheerste. Hij beschrijft de slavenmarkten en wat slaven opbrengen: van \$ 300.— tot \$ 500.—. Het was verboden hun te leren lezen of schrijven. Veel negers aan wie de vrijheid was geschonken, leefden in slechtere omstandigheden dan talrijke slaven. Hij ziet een paar negers aan het werk in de tuinen van George Washington's buitenplaats, het tegenwoordige nationale heiligdom Mount Vernon, die nog eigendom van de grote generaal geweest waren. Hij is ontsteld over de grote gestrengheid van de strafwetgeving voor de zwarte bevolking.

Waar hij maar kan bezoekt hij doofstommen instituten, blindeninrichtingen, jeugdgevangenissen, armenhuizen en verbeterinrichtingen.

Hij interesseert zich voor het politieke stelsel van het land. Hij beschrijft een verkiezingsdag in New-York, doorgaans een geweldig lawaaiige toestand, maar toen niet, omdat een dik pak sneeuw de gemoederen "koel" had weten te houden. Vaak schrijft hij over de corruptie in het politieke leven.

Wat hij ook verrukkelijk vindt, zijn bijeenkomsten van religieuze fanatici. Zo bijvoorbeeld een grote vergadering van aanhangers van een soort Lou de Palingboer, Miller geheten. De secte heet de Millerites. Zij geloven dat heel binnenkort de wereld zal vergaan maar dat zij de uitverkorenen zijn en dat hun niets zal gebeuren. Zij hebben thuis een bepaald gewaad hangen dat ze moeten aantrekken zodra ze de trompet van de aartsengel Gabriël horen. In die kledij zullen ze dan, en natuurlijk zij alléén, ten hemel opvaren. In een stadje in Massachusetts is het gebeurd, maar tot diepe teleurstelling van de gelovigen moesten ze hun mooie pak weer uittrekken toen gebleken was dat niet de aartsengel op zijn trompet geblazen had, maar een visventer om aan de bevolking te vertellen dat hij verse vis had aangekregen!

De stijl blijft droog, maar gevoel voor humor en een wijd open oog voor de gekkigheden van het mensdom zijn hem toch geenszins vreemd. Oog voor vrouwelijk schoon heeft hij ongetwijfeld ook, want op verschillende plaatsen zegt hij dat de aanblik van het vrouwvolk hem niet

BRITANNIA, ACADIA, CALEDONIA, AND COLUMBUS

Three of the most famous of the early Cunarders, compared with one of the Western Ocean sailing packets of that day.

meevalt. Over reisgezelschap vertelt hij o.a. hoe hij in een diligence had opgepakt gezeten met zes blanken en twee negerslavinnen en hoe hij in een andere stage coach terecht kwam met een doofstomme onderwijzer die drie doofstomme leerlingen naar hun vacantieadres begeleidde.

Nu en dan sluit hij zich wel aan, bijvoorbeeld als hij met een groepje toeristen en een gids de Niagara watervallen gaat bekijken. In Saratoga Springs, een deftige badplaats, kijkt hij ook goed uit zijn ogen, daar wordt muziek gemaakt en gedanst, nergens echter lees je iets over enigerlei Anschluss. Maar nogmaals, we moeten niet vergeten dat we in de tijd leven van Jacob van Lennep, emoties beschreef je niet en ik geloof dat de pen van de grote romanschrijver weinig verder kwam dan dat "hij haar een frisse kus op het bleke voorhoofd drukte". Overigens kon Van Lennep als hij niet schreef, heel erg ondeugend zijn!

Met de trein reizen was in die tijden ook niet alles, hoewel de ene maatschappij veel beter was dan de andere. Vele malen overkwam het Jan Rudolf dat de locomotief ontspoorde, en dat werd doodgewoon gevonden. Hoor maar: De machinist gaf, toen er weer eens 24

uur op verlossing gewacht moest worden, heel rustig toe "it is true we often run off the track but we never kill anybody, we always pick a soft place".

Per stage coach was het evenmin altijd een pretje: "wij waren lang onderweg op deze kleine afstand aangezien wij na tweemaal een wiel verloren te hebben, stapvoets gaan en telkens het wiel aanschuiven moesten wanneer het door ongelijkheid van den weg uit deszelfs plaats geraakte".

Over Boston: "Op de Godsdienst is men, tenminste uitwendig, zeer stipt; kerken worden door de dames trouw bezocht. Unitarians zijn hier talrijk. Rookten is op straat verboden."

In New-York viert hij St Nicolaas met de Knickerbockers, een diner van 120 personen. De tafelpresident had een oud-hollands pak aan en telkens als hij speecheen moest, zette hij een driekantige steek op. De oud-hollandse deugden werden uitbundig geprezen en er was gezorgd voor jenever, Deventer koek, goudse pijpen en tabak.

Tezelfder tijd bezoekt hij een grote industriële jaarbeurs die reclame maakte voor de eigen Amerikaanse fabrieken. Blijkbaar werd toen toch nog veel in het oude Engeland gekocht. Er waren ook ploegen en ter vermeer-

dering van de industriële vreugde werd er ergens op een veld aan de overkant van de Hudson een ploegwedstrijd gehouden.

"De directie gaf de premie aan eenen Duitser in dien omtrek gevestigd. Bij die gelegenheid hadden de farmers eenen maaltijd waar eene toast ingesteld werd die eenige verdeeldheid tengevolge had over de al-of-niet gepastheid derzelve. De toast was als volgt: Adam the Laborer! God made him a gentleman, sin a farmer".

Voor die tijd, en eigenlijk vandaag aan de dag per trein en autobus nog altijd, was het een heel grote reis die Jan Rudolf maakte.

Hij wil kennelijk ook veel zien van de katoenteelt. Hij reist van Wilmington (Delaware) via Charleston naar Savannah Georgia. Vandaar zuidwestelijk landinwaarts. Door de streek van Macon die pas zes jaar geleden werd veroverd op de Indianen. Toen was er al een spoorweg aangelegd en was het land al vol in productie. Precies als Jan Rudolf is, vertelt hij dan hoeveel balen er al verscheept worden en hoe de prijzen van het land zich aan het ontwikkelen zijn. Dan naar Franklin en Montgomery, vervolgens naar Mobile aan de kust van de golf van Mexico. Buitenom, over zee, naar New-Orleans, op een stoomboot van "hoge drukking".

De katoenteelt wordt in alle details, tot de huurprijs van een slaaf per dag toe, beschreven. De vrachtenmarkt was in die dagen slecht, maar blijkbaar zat er verbetering in de lucht. In de haven van New-Orleans lagen 270 square rigged vessels op vrachtverbetering te wachten. Dat moet wel een mooi gezicht geweest zijn, die zeilvloot, maar van enigerlei romantiek rondom de oude zeilvaart moet men zich vooral niet te veel voorstellen. Doorgaans was het doffe ellende. Per rivierraderboot over de Mississippi gaat het noordwaarts over Memphis naar St Louis. Dan oostwaarts, gedeeltelijk per postkoets, maar hoofdzakelijk over de rivieren, over Louisville, Cincinnati, Cumberland, terug naar Washington, Virginia en Baltimore. Voor de begrippen van toen was hij aan het uiterste westen van de Staten, de openlegging van het nog verdere westen kwam allemaal later. Op die rivierboten was ook van allerlei te beleven zoals wedstrijden van boten van verschillende maatschappijen waardoor ze soms uren lang boord aan boord geklemd volle kracht stoomden en met allerlei kunstgrepen, lang niet altijd ongevaarlijk, de druk van de ketels opvoerden.

Het land langs de Mississippi, over die enorme afstanden, was grotendeels onbewoond. Eens had Jan Rudolf een kapitein die een groot hater van Indianen was. Of hij nu langs de oever een vogel, een beer of een Indiaan zag, schieten erop deed hij. Aan boord werden sweepstakes gehouden over de presidentsverkiezing, het ging tussen Van Buren en Henry Clay, een rumoerige en schilderachtige figuur, die "Harry of the West" genoemd werd.

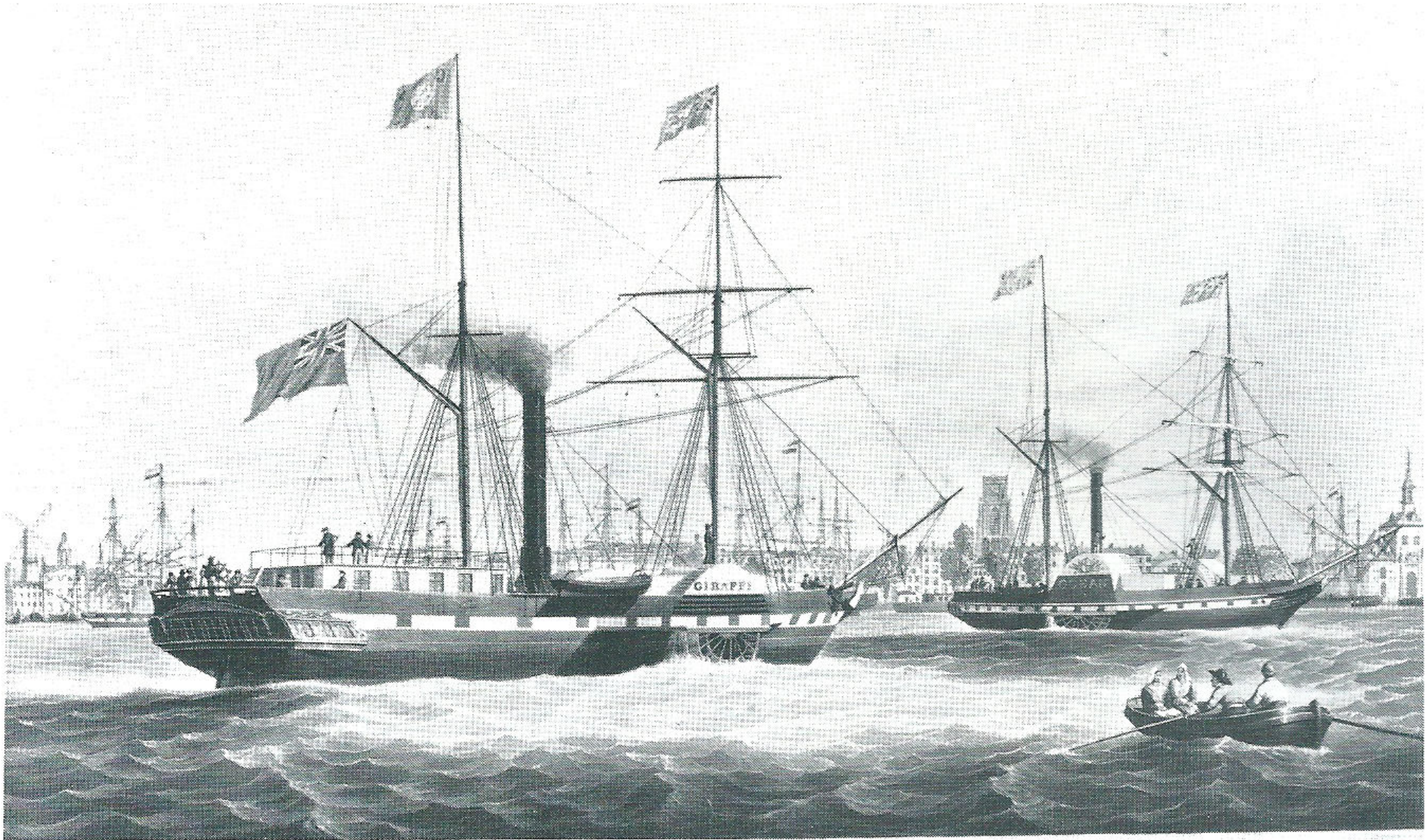
Jan Rudolf zag ook snag boats aan het werk. Dat zijn speciale boten om in de rivier weggezakte en versperrende bomen door te zagen en uit de vaarroute te slepen. Terug in de tabaksstreek van Virginia, gaat hij naar Petersburg om een conventie mee te maken van de republikeinse partij waar deze haar kandidaat voor het presidentschap moest kiezen. Het was toen al net zo'n kermis als tegenwoordig! Speeches in de open lucht, de spreker joviaal en veel mooie beloften. Dan een volks-

barbecue waar kolossaal geschranst werd van vlees en brood zonder messen of vorken "hetwelk tengevolge had dat men gevaar liep vol vetvlakken te geraken, daar het gemeen vrij ruw tewerk ging."

Er was een militaire band van het garnizoen van Norfolk en 's avonds was er feest in een oud theater. Ieder kon kennis maken met de nieuwe presidents-candidaat. Ook hier waren enorme buffetten en Jan Rudolf zag een gast die een gehele ham aan het afkluiven was. Clay was een ongezoeten felle politicus en Jan Rudolf beschrijft dat heel beschaafd aldus: "hij is een zeer bekwaam spreker en zeer eenvoudig tevens; het eenige gebrek bij hem is, dat hij somtijds wat hevig tegen personen van andere politieke gevoelens is." Tot slot zag hij de optocht van de partijgenoten na de definitieve verkiezing van Clay tot kandidaat-president en van Frelinghuyzen voor het vice-presidentschap. Die optocht was 4 mijlen lang en de gekste dingen werden erin mee getrokken, o.a. een weverij en spinnerij op wagens.

Op de terugreis noordwaarts is hij in Philadelphia getuige van enorme vechtpartijen tussen Ieren en Native Americans, met brandstichting en andere geweldpleging gepaard gaande. Aldaar vond hij het in het begin vermelde bericht van het vastgestelde huwelijk van Clasine en Rudolf. Hij had nog maar zeven dagen om passage te vinden. Dat lukte op de Hibernia van Boston naar Liverpool op 16 mei. Zo'n afscheid van een passagiersschip ging gepaard met veel bezoek en drukte (trouwens in onze eigen dagen was dat bij de Holland Amerika Lijn precies zo). Als het schip in beweging kwam, werden er schoten gelost en weerklonk er een luid "houra". De zeereis wordt andermaal munitieus beschreven, maar er komen toch wel leuke dingen in voor. De windkracht had met die half zeil-half stoomschepen natuurlijk veel meer invloed dan tegenwoordig. De afgelegde afstanden varieerden van 244 tot 300 mijlen per etmaal, dat is van 10 tot 12½ knopen per uur. Men voer de 16de af en kwam de 28ste aan in Liverpool, 12 dagen. In 1932 deed de oude trouwe Veendam er elf dagen over om mij van Rotterdam naar New-York te brengen! De passageprijs Boston-Liverpool bedroeg \$ 120,—. Jan Rudolf bleef nog een dag in Londen en op 1 juni ging hij op de "William Joliffe" oostwaarts. Het was "eene goede doch kleine boot, die zeer afviel na eene reis per Boston steamer gemaakt te hebben. Door sterken oosten wind arriveerden wij eerst te 12 uur voor den Briel en het tij liet eerst tegen drie uur toe binnen te lopen zodat wij eerst te vijf uur te Rotterdam arriveerden den tweeden juni, waar ik spoedig onze geheele familie welvarend wederzag. Onder de eerste verwelkomers waren eenige leden van onze roeiclub die mij in de Favorite tegemoet geroeid waren, eene attentie die mij buitengewoon plezier deed."

Dit journaal verdient uitgegeven te worden. Mr H.N. Dutilh, Mr J. Dutilh, Mr W.F. Lichtenauer, Drs R.A.D. Renting, Dr A.J. Teychiné Stakenburg en anderen interesseren zich er levendig voor. Zeer geïnteresseerd was ook, hoewel ze het niet lezen kan, Mevrouw Ericsson, de echtgenote van de Consul Generaal van de Verenigde Staten in Rotterdam. Zij zou het best in Amerika willen uitgeven. Ik heb me er in een enthousiast

De "GIRAFFE", een van de schepen van de dienst Londen-Rotterdam.

en onbewaakt moment voorgespannen en mijn plan was het allereerst te vertalen in amateur engels en dan iemand te vinden die er echt engels van maakt, een amerikaan of een engelsman. Verder dan 50 bladzijden ben ik niet gekomen met vertalen, toen kreeg ik er genoeg van, het ging te langzaam en daarenboven maakt het schrift van Jan Rudolf mijn ogen moe. Na anderhalfjaar prutsen en er tegenaan hikken heb ik Ab Stakenburg gezegd dat ik het niet opbreng en gevraagd of Roterodamum zich er niet over kan ontfermen. Het begin van alle wijsheid is nog niet eens het vertalen in steenkool engels, maar het overtypen zodat iedereen het tenminste normaal kan lezen. Nu moet ik met een vergrootglas werken! Roterodamum heeft het nu, met toestemming van Mevrouw Rueb-Van der Pot, in studie. Er wordt gewerkt aan een begroting om te weten waar je dan financieel aan toe bent want tenslotte moet zo iets nog betaald worden ook.

Hoe het nu verder gaat lopen weet ik niet en juist daarom heb ik dit stukje op papier gezet, om onze familie te laten weten dat dit journaal bestaat en met hoeveel intense belangstelling en scherp waarnemingsvermogen de 24-jarige Jan Rudolf zijn lange reis volbracht ter voorbereiding voor zijn carrière in de Koophandel. Jammer dat hij niet ouder mocht worden dan 44 jaren. Ik zou graag iets meer van hem willen weten, van zijn karakter, van zijn persoonlijkheid. Helaas heeft mevrouw Rueb mij niet wijzer kunnen maken, zij

herinnert zich geen enkele overlevering van haar grootvader en evenmin een portret.

De afbeeldingen van de schepen danken wij aan het Maritiem Museum "Prins Hendrik", dat bereid was ons fotoreproducties te leveren van originelen uit zijn bezit.

De Hoofdconservatrice, mevrouw Drs E. Bos-Rietdijk, maakte ons nog attent op het feit dat Charles Dickens en zijn vrouw ook op de "Britannia" reisden van Liverpool naar Halifax en Canada. Dickens beschrijft hoe het toen zo moderne en beroemde schip hem tegenviel. Voor de hut, de benauwend kleine ruimte, de karige aankleding ervan en de nauwe kooien heeft hij geen goed woord over. Vergeleken met de gefantaseerde voorstellingen van luxueuze statecabins aan boord van deze schepen, noemt hij de zijne een ellendige doos, een "utterly hopeless and profoundly preposterous box". Zie Dickens' "American Notes", eerste hoofdstuk.

Impressie van een Mees in Ethiopië, 3

14 december 1974

We zijn weer een jaar verder en nog steeds zijn mijn man en ik in Ethiopië, maar wat is er niet veranderd! Hoewel overal ter wereld zich nieuwe ontwikkelingen voordoen, zijn de stroomversnellingen hier ter plaatse wel heel krachtig ingezet. Maar dat was dan ook wel te verwachten, gezien vele onhoudbare toestanden. Ik wil hierbij niet te lang stilstaan, ieder van u heeft de krantenberichten gezien, gedurende bijna een jaar en misschien bent u heel wat beter ingelicht dan wij dat zijn, daar het plaatselijk nieuws ons waarschijnlijk datgene voorziet dat in de kraam der autoriteiten (wie dat dan ook mogen zijn) te paskomt. Daarentegen heeft de buitenlandse pers wel de neiging om feiten aan te dikken en misschien te verdraaien. Maar wat gebeurt er en wie trekt er aan de touwtjes? Hoe groot is nog de omvang van de hongersnood, hoeveel (mogelijk) tendentieuze berichten komen er nog steeds, om maar vooral de hulp te laten blijven voortvloeien? Dat de droogte erg groot is kon ik met eigen ogen constateren. Toch is vermoedelijk deze wens om de buitenlandse samenwerking te laten voortduren een van de redenen van het tot op heden, betrekkelijk rustig uiterlijk van deze revolutie, waar het ons, de vele buitenlanders betreft, die pas werkelijk rauw zijn opgeschrikt toen de zestig executies werden gemeld van vele vroegere kopstukken en in antwoord daarop de explosies van enkele bommen in de stad. Wel had al meer dan een half jaar het lege Jubileepaleis ons aangestaard. Geen vorstelijk gebeuren meer, geen inhalen van vreemde vorsten of staatslieden met pracht en praal.

De keizer met zijn kleine hondje, niet meer te zien, de prinsessen, wij misten hen bij het openen van de bazaars van de vrouwenclubs, die toch allemaal doorgingen. (Iemand vertelde mij echter, dat nog steeds iedere avond van vijf tot zes een bepaald persoon tot taak heeft om met de keizerlijke aap te spelen, of het waar is?) Op dit ogenblik schrijvende, ben ik een paar dagen in Dire Dawa. Het valt mij op hoeveel er gebedeld wordt, haast meer dan in Addis, waar een opvangcentrum is opgericht voor de vele straatkinderen en bedelaars. Deze morgen bracht ik een bezoek aan Kulubi, het bedevaartsoord, hoog in de bergen, waar op 28 december op St. Gabriel, hele volksmenigten naartostromen in de hoop op zegeningen en genezingen. Op dit moment geen mens, een nuchtere priester toont mij het niet zeer fraaie inwendige van de kerk, waar men het altaar aan het afstoffen is. Het is nog minder boeiend dan de stijl van sommige kerken in Addis, waar ook alles nieuw en pseudo is. (Hoewel de grote Trinitykathedraal wel met kostbare materialen is vervaardigd, een Italiaanse vleugel, een Grieks koor, een Yougoslavisch dak (als ik het goed heb) waar in mozaïek een groene duivel prijkt, omdat de duivel niet zwart, niet wit, niet geel, niet rood mag zijn, om geen enkel ras te beledigen!)

Buiten deze Kulubikerkerk de heerlijke frisse berglucht en de felle zon. Mijn chauffeur is bezig het inheemse bier (tella) te drinken met een stel politiemannen uit Harrar.

Ik word erbij uitgenodigd, drink dus ook tella en krijg handenvol warm, gekookt, soort kippenvoer, dat erg lekker smaakt. Eén politieman komt uit Asmara, één uit Addis, één uit Ambo enz. Wij verstaan elkaar wel niet maar weten toch heel aardig te converseren en ik vertel van Rotterdam en onze hoogste "berg" van 300 meter. Grote verbroedering en een foto over en weer! Buiten sta ik mijn lunch af aan een stelletje bedelaars, die zich onmiddellijk hebben opgesteld na aankomst van de rijke Amerikanen (ik dus). Op de weg vele vrouwen van een lokale stam, waarvan ik de naam vergeten ben, met kalebassen op het hoofd.

De reis naar Dire Dawa maakte ik per trein. Ook een belevenis, deze reis van bijna 10 uur door de droge, stoffige Awashvallei, waar wij in vele plaatsjes stopten en waar kleurige vrouwen van verschillende stammen, van alles te koop aanbieden, zoals bananen en citrusfruit, aangedragen op het hoofd en voor vrij veel geld gelaten aan de heel enkele ferangi (vreemdeling) in de trein.

Een moment stond mijn hart stil omdat ik zes "wilde" ezels zag. Nu ja, ezels in het wild waarschijnlijk, want de echte "wild Ass" schijnt alleen in de Danakil voor te komen en tegen Somaliland aan. Maar zij waren zo sierlijk en vrij en te snel voorbij om te fotograferen. Wel kon ik foto's maken een paar weken terug in het Awash Nationaal park, waar ik ondanks de grote droogte nog vrij veel dieren zag, gazellen, waterbok, oryx in grote getale, een jackhals (net een vosje) die zo tam of onbekend met mensen was, dat hij gewoon rustig voor de auto bleef staan en er niet over dacht om weg te gaan. En de hele families rattenzwijn, altijd een verrukkelijk schouwspel als ze wegdraven met hun opgeheven staartjes. Dit was een vrij avontuurlijke tocht, doordat men geen enkele bezoeker of andere auto meer tegenkomt. De Galla's komen nu in het park met hun kudde en deze zijn niet altijd zo vriendelijk. Het beste is maar snel doorrijden. Een ontmoeting met drie Karayu's, gelukkig na het bad in de idyllische (gloeïend warme) "Hot Springs" verliep vreedzaam. Deze drie "tribesmen", bijzonder fier om te zien, één met speer, één met geweer, één met het kromme mes, dat de Danakils dragen (ze zagen er uit als Danakils) spraken onze gids aan in het Amhaars, dat niet hun taal is. Mijn vriendin en ik schudden de hand met hen, waarop ze met spoed onze koekjes opaten. Gelukkig gingen ze toen tevreden weer weg en ik blij dat het alleen onze koekjes waren die zij opeisten! Nadat wij op een door onze gids verkeerd geraten weg bijna in het zand bleven steken, nam ik mij voor nooit meer met één auto zo'n tocht te maken.

Deze twee reisjes en dan een grote historische tour verleden januari waren de hoogtepunten van mijn Ethiopisch verblijf gedurende het afgelopen jaar.

Deze tocht in januari met een Engelse groep was bijzonder boeiend, vooral voor mij omdat ik ten tweede male de historische plaatsen bezocht, met daarbij nog

een bezoek aan Makalle, de hoofdstad van Tigre. De daar toen nog zetelende (thans voortvluchtige) gouverneur, Prins Ras Mengesha Shiyoun, getrouwd met een kleindochter van de Keizer, Prinses Aida, thans in gevangenschap, heeft veel voor de provincie gedaan en dit was ook duidelijk te merken. Bij een bezoek aan de wierookfabriek en daarna de kledingfabriek, die de z.g. Makalléstof maakt, hadden wij het voorrecht hen beide te ontmoeten, waarop wij voor een drankje werden uitgenodigd. ("We" waren in dit geval mijn zuster en zwager uit Engeland en ikzelf). Tijdens dat boeiend bezoek werden ons foto's getoond van vulkanen in het Dallol gebied, een prachtig object voor toekomstig toerisme (momenteel natuurlijk niet bloeiend). Een heerlijke dag was die, met een geïmproviseerde wandeltocht door het prachtige berglandschap in de omgeving van Makalle, waar zich honderden rotskerken bevinden, alle zeer ongenaakbaar gelegen en vaak alleen te voet of per muilezel te bereiken. Een ander onvergetelijk moment was het meemaken van een kerkdienst in Lalibela, om zes uur 's morgens, met een Engelse dame, in een klein St. Mary kerkje (Biet Mariam) op de feestdag van deze heilige. Geen enkele vreemdeling, alleen de deinende priesters en gelovigen, met hun kruisen, pauken, systrums en wierookvaten. Daarna op een muilezel naar boven, in de ijle berglucht, "onder het dak van de wereld", weer naar een ander St. Mary kerkje, weer die zang en extase met nuchterheid vermengd: hand uitsteken, altijd om geld vragen, geen foto voor niets, u ziet, nog steeds is het moeilijk om niet te blijven vertellen over alles dat hier boeit en de betoverende kleuren en beelden die het felle zonlicht altijd weer accentueert. Behalve natuurlijk in de regenperiode, als Ethiopië zich van een andere zijde laat zien, niet minder interessant, maar wel deprimerend. Hoe gaat het verder worden, wat brengt de nieuwe actie van "Development through Coöperation" waarbij de studenten het land ingestuurd worden om de bevolking op te voeden tot een beter bestaan?

De tijd zal het alles leren, maar wij denken dit alles niet meer mee te maken en terug te keren naar het eigen land.

A. Vreede-Mees.

Naschrift

Wij schrijven een half jaar verder dan het moment waarop ik mijn derde brief uit Ethiopië inzond. Ik schreef toen over stroomversnellingen, beter is te denken aan watervallen als men de vaart ziet waarop de gebeurtenissen over elkaar heen zijn gevallen. Niet zo zeer voor ons, die werkzaam waren bij de Verenigde Naties, maar o zo zeer voor vele anderen en vooral voor de Ethiopiërs zelf. Om maar wat te noemen: er is een landhervorming ingevoerd, zodat niemand meer dan 5 Hectare land mag bezitten, niemand mag meer dan één huis bezitten en vele bedrijven zijn genationaliseerd. Er is een enorme uittocht ontstaan vooral ook van de vele inwonende buitenlanders als Italianen en Grieken en Armeniërs, die van het land hun vaderland hadden

gemaakt. Het conflict met Erithrea, hoewel in Addis niet zo merkbaar, heeft zich zeer toegespitst en ga zo maar voort.

De in December ingezonden brief kan niet meer aanspraak maken op actualiteit, maar misschien kunnen de impressies als herinneringen nog boeien.

Ik heb Ethiopië eind Maart verlaten, mijn man is enige weken geleden daar vandaan teruggekeerd. Hoe het land zich verder moge ontwikkelen, voor ons is een interessant hoofdstuk afgesloten.

A.C.M. Vreede-Mees

Dirksland, 16 juli 1975.

Kontributie over 1975

Ofschoon het bestuur niet te klagen heeft over de geregelde binnenkomst van contributiegelden, hebben alle leden nog niet aan hun verplichtingen voor het lopende jaar voldaan.

U zult het ons gemakkelijk maken door uw contributie à f 25,— zo spoedig mogelijk te storten op postgiro 6400 van Bank Mees & Hope te Rotterdam, t.g.v. rekeningnummer 25.50.50.593, op naam van Stichting Geslacht Mees, onder vermelding: "contributie 1975".

Bij voorbaat onze hartelijke dank!

Mr. P.R. Mees, penningmeester.

Fonds van der Dussen van Beeftingh

Wie doet een beroep op ons fonds?

Zoals verzocht werd in de vorige kroniek, zal het bestuur graag aanvragen in behandeling nemen van familieleden, jong en oud, die om welke reden dan ook een tijdelijke financiële ruggesteun kunnen gebruiken.

Bijvoorbeeld om een (studie)boek aan te schaffen, een (gedeelte van) rente en aflossing van een opgenomen lening voor bijvoorbeeld studiedoeleinden te financieren, een rolstoel aan te schaffen, onverzekerde ziekenhuis-kosten of verpleeghulp te betalen.

Wij denken aan incidentele giften, welke familieleden net over een drempel kunnen helpen, of het leven kunnen veraangenamen.

Tot nu toe kwamen er geen aanvragen binnen. Mochten er in onze kring ideeën bestaan om de doelstellingen van dit fonds, welke in de vorige kroniek werden omschreven, op originele wijze te realiseren, dan houdt ons bestuur zich aanbevolen.

Het spreekt vanzelf dat binnenkomende aanvragen met gepaste discretie zullen worden behandeld.

Namens het bestuur,

Mr. P.R. Mees.

Ons archief

Van diverse zijden bereikten ons weer schenkingen van boeken, brochures, mémoires, brieven enz. betreffende de leden van onze familie.

Heel hartelijk dank aan allen die bij het tegenkomen van dergelijke stukken aan ons wilden denken.

Alles is welkom, en laat niemand wegens een vermeende of ogenschijnlijke onbelangrijkheid voorbarig dingen weggoien.

Men weet nooit hoe een notitie, memorandum, boedel-papieren, een advertentie, een voorwerp, een brief of wat dan ook, op verrassende wijze nog eens goede diensten kan bewijzen voor de kennis van de familie en haar historie, en voor de cultuurhistorie in 't algemeen.

In de afgelopen tijd hebben zich weer diverse treffende voorbeelden daarvan voorgedaan.

Schenkeningen werden ontvangen van:

Mr J.C. van Sandick, namens
de van Sandick-Stichting.

Familie Lycklama à Nijeholt

Dr. A.J. Teychiné Stakenburg

Familie de Bie

Mr. Ph.A.J. Mees

Maurits Johan Mees

Mevr. D.E.M. Mees-Havelaar

Genealogie van het Geslacht Mees, samengesteld door
C.J. Polvliet, Amsterdam, C.L. van Langenhuysen, 1882.

Een onuitgegeven opstel van **Mr. W.C. Ackersdijk** "over het billijke of onbillijke der klagten in de voormalige generaliteitslanden, bijzonder in de stad en meierij van 's Bosch, over het algemeen bestuur en vooral ten aanzien der Rooms Katholieken aldaar onder de voormalige regeering". Met een voorrede en inleiding van Mr. G. Mees Azn.

Proefschrift van **Rudolf Adriaan Mees** tot doctor in de wis- en natuurkunde, "de trillingsrichting in het rechtlijnig gepolariseerde licht", Amsterdam, P.N. van Kampen 1867.

Overlijdensbericht over **Ir. Adriaan Walter Mees**, overleden Utrecht 25 oktober 1907, met portret, door **J. van Hasselt** c.i., bij F.J. Belinfante den Haag.

Levensbericht van Mr. J.G. Gleichman door **Dr. R.P. Mees RAzn**, overdrukt uit de levensberichten van de maatschappij der nederlandsche letterkunde te Leiden, 1905-1906., bij Boekhandel en Drukkerij E.J. Brill, Leiden, 1907.

Van dezelfde (**Dr. R.M. Mees RAzn**): Wetenschappelijke karakterkennis, Martinus Nijhoff, Den Haag 1907.

Mr. Marten Mees, Handel en Scheepvaart van Rotterdam. Uit de serie "Rotterdam in den loop der eeuwen", 4e gedeelte, 2e stuk, titel: "tegenwoordige staat van Handel en Scheepvaart, bij W. Nevens, Rotterdam 1905.

Swanida Anna Elisabeth Maria Mees (1853-1938): "Schetsen voor zondagsscholen, bij D.J.P. Storm Lotz, Rotterdam.

Stukken betreffende diverse boedels en nalatenschappen.

Prof. Mr. Gregorius Mees Azn.

Verhaal van den Opstand der Gendtenaren tegen Karel V, Rotterdam bij Wed. van der Meer & Verbruggen, 1832.

Het Rotterdamsche Oproer van 1690, kافت en omslag ontbreken. Uitgegeven door de Kon. Academie van Wetenschappen. Amsterdam 1869 bij C.G. van der Post (2 ex).

Gregorius Mees en zijn Gezin "alleen voor de familie gedrukt", Rotterdam bij van der Meer & Verbruggen, 1851 EERSTE DRUK. Dit is zeldzaam, doorgaans ziet men dit zeer bekende werk in de tweede uitgave, 1879 bij M. Wijt & Zonen, Rotterdam.

Mari Johan Mees

Mr. Gregorius Mees in zijn leven en werken "alleen voor de familie gedrukt, niet in den handel", Haarlem bij H.N. Mul 1889 omslag ontbreekt.

Folke Bernadotte

"Het einde" (van tweede wereldoorlog) vertaling Mr. Marten Mees, uitgaven Ad. M.C. Stok, Zuid-Holl. Uitgeverij, Den Haag ca. 1946.

Maurits Johan Mees Walterzn.

"Recollections and true stories from the life of Maurits Johan Mees, here recorded for his own pleasure as well as the benefit and entertainment of his Dutch and Canadian relatives".

Deze, hier en daar hoogst amusante mémoires, over het geheel buitengewoon vlot en in voortreffelijk engels geschreven, tonen aan wat een erudite binnenvetter en wat een fijn besnaard en gevoelig man de schrijver is geweest. Helaas heeft hij het werk tengevolge van zijn ouderworden en zijn plotseling overlijden in 1973, niet af kunnen maken. Het zijn 25 getypte folio's en het eindigt bij het moment van zijn in dienst treden bij de suikerfabriek Kremboong in Oost-Java in 1927. Hij was toen reeds gehuwd met Molly van de Stadt.

Rudolf Mees (1815-1899)

"Verhaal van R. Mees 1815-1899, over zijn jeugd, hoe hij op kantoor kwam over de toenmalige firmanten en over de belangrijkste handelsfirma's". Belangwekkende mémoires voor de kennis van R. Mees & Zoonen anno 1830 en vooral van het Rotterdamsche bedrijfsleven in de negentiende eeuw.

"Duistere Zielen", 5 houtsneden door **Fokko Mees**, bij Prometheus den Haag en bij "De Gulden Sonne" te Antwerpen. Geen jaartal vermeld.

"Restauratie Grote of St Laurenskerk, 1952-1974, Rotterdam." Ingebonden alle mededelingen van Gecommitteerden tot de Zaken der Hervormde Gemeente Rotterdam Centrum terzake van de voortgang van de restauratie.

Zions Worstelperk

van **Ds Gregorius Mees**, 1631-1694, geneal. R 3-2.

Grote dank zijn wij verschuldigd aan de dames M. Kranenburg-Lycklama à Nijeholt, A. Boeles-Lycklama à Nijeholt en de heer Tj. Lycklama à Nijeholt, kinderen van wijlen Mr Govert Jacob L. à N. 1884-1960, advocaat te Rotterdam, en kleinkinderen van Tjepko L. à N. en Anna Mees. Anna was de oudste dochter van Govert Jacob Mees, 1818-1861 en Johanna Francina Hudig. Govert Jacob en zijn broer Jan Rudolf, de schrijver van het eerder in deze kroniek vermelde reisjournaal, waren zoons van Jacob Mees en diens eerste vrouw Anna van Baalen. De naam Govert moet afkomstig zijn van Anna van Baalen's vader Govert van Baalen en de naam Jacob zal wel die van zijn vader Jacob zelf afkomstig zijn. Anna van Baalen werd slechts 25 jaar.

De familie Lycklama is geheel spontaan tot schenking aan ons overgegaan van het reeds zeer lang zich in haar bezit bevindende theologische werk. Het titelblad luidt als volgt:

Zions Worstelperk, vertoonende een goede strijdt tegens een quade vyandt, verdeelt in vijf bedenkingen, over de woorden Jac.1v:7. "Wederstaet den Duyvel, en hy zal van U vlieden". Achter yeder Bedenckinge is ghevoeght een hertelijcke alleen-spraecke met Godt, en stichtelijcke lof-sangh tot Godt. Door Gregorius Mees, dienaer Iesu Christi in sijn gemeynte tot Groningen. Tot Leeuwarden, bij Dominicus Lens, Boeckverkooper op de Nieuwe Stadt, 1670.

Hoewel dit een bekend werk is, dat herhaaldelijk wordt geciteerd door Prof. Mr Gregorius Mees Azn in zijn boek "Gregorius Mees, predikant te Rotterdam in de zeventiende eeuw, en zijn gezin", is het zeer bijzondere van dit geschenk, dat Ds Mees achterin eigenhandig allerlei gegevens heeft opgetekend over zijn familie, zijn gezin en zijn loopbaan als predikant. Na zijn dood hebben zijn zoon Rudolf, diens weduwe Maria Baelde, en enkele latere familieleden de aantekeningen voortgezet.

Al deze aantekeningen zijn overgenomen op bladzijden 160 en volgende, van Polvliet's genealogie van het Geslacht Mees, tweede uitgave 1925. Daarin staat ook, dat het boek zich "thans" bevindt bij Mevrouw Lycklama à Nijeholt-Mees, te 's-Gravenhage.

Het behoeft wel geen betoog, dat wij buitengewoon verheugd zijn dit originele exemplaar thans in ons archief te mogen hebben.

In een volgende kroniek zullen wij die aantekeningen onverkort opnemen.

Heel hartelijk dank aan allen die ons verrijkten met de hierboven opgesomde schenkingen!

Van de Redactie

Het verheugt ons bijzonder, dat mevrouw A. Vreede-Mees heeft willen toetreden tot onze commissie voor de kroniek.

Wij danken ieder die aan deze kroniek heeft bijgedragen, en in 't bijzonder de heer Philip Mees, die zijn tijd, aandacht en schrijverstalent weer op een unieke wijze aan ons familieblad ten goede heeft laten komen. Hulde!

Verder sluiten we ons geheel aan bij de woorden van de voorzitter in het Ten Geleide: Het is uw blad. Neem dan de pen ter hand

Deze woorden zijn onverbeterlijk! Hoe meer verschillende medewerkers aan de Kroniek, hoe beter. Afwisseling van auteurs doet lezen!

Over deze dame en haar instrument leest u in de volgende kroniek.

Bestuur en Commissies

Bestuur:

Drs. R.S.H. Mees, voorzitter,
's-Gravenweg 309, Rotterdam
F.E.L. Dorhout Mees, secretaris,
's-Gravensingel 9, Rotterdam
Mr. P.R. Mees, penningmeester,
Mesdaglaan 1, Doorn
Mr. P.C.R. Baelde Jansen, 2de secretaris en archivaris,
Groeneweg 41, Zevenhuizen, Z.H.
Ir. B.J. Mees,
Molenlaan 252, Rotterdam
H.E. Mees,
's-Gravenpark 4, Capelle a/d IJssel
Mr. Ph.A.J. Mees,
Weikamperweg 112, Hoenderloo
Dr. Ir. R.H. Mees,
Emmalaan 1, Wassenaar

Commissie voor de Kroniek

Mevrouw Drs. E.F.T. Stakenburg-Mees,
de Lairesselaan 32, Rotterdam, redactie adres
Mevrouw A. Vreede-Mees
Stoofweg 1, Dirksland, Z.H.
B.F. Mees,
Plaswycklaan 14, Rotterdam
F.E.L. Dorhout Mees,
's-Gravensingel 9, Rotterdam
H.E. Mees,
's-Gravenpark 4, Capelle a/d IJssel

Commissie voor de Genealogie

Mr. H. Mees,
Essenlaan 6, Rotterdam
Drs. J.R. Mees,
Lindelaan 4, Rijswijk Z.H.

Commissie voor het Archief

Dr. Ir. R.H. Mees,
Emmalaan 1, Wassenaar
Mr. Ph.A.J. Mees,
Weikamperweg 160, Hoenderloo
Mr. P.C.R. Baelde Jansen,
Groeneweg 41, Zevenhuizen

Commissie voor de Public Relations

Mr. P.R. Mees,
Mesdaglaan 1, Doorn
F.E.L. Dorhout Mees,
's-Gravensingel 9, Rotterdam

Adres van het secretariaat

p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën B.V.
Postbus 505
Stadhuisplein 9
Rotterdam